

Sborník literárních a výtvarných prací

žáků Základní školy Jakuba Jana Ryby Rožmitál pod Třemšínem

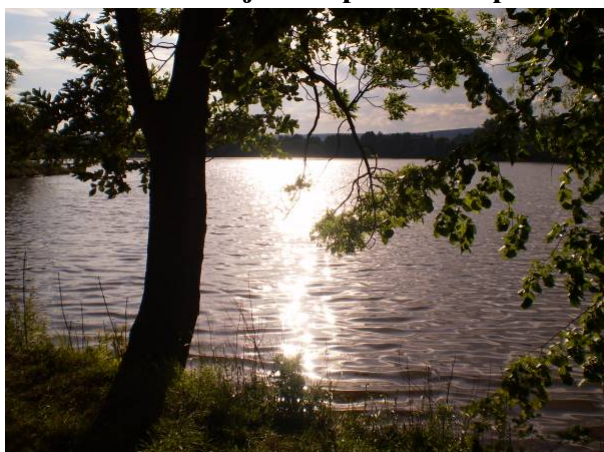

Rožmitál pod Třemšínem
duben 2010

Obsah:

Škola – B. Valentová	2
Psík – K. Štěrbová, V. Beranová	3
Papoušek Jára – N. Marčíšovská, Moje šaty – K. Stehlíková	
Motýlek – T. Bendová, Pro tatínka – N. Junková	4
Moje kamarádka – J. Řezníček	
Moje nejlepší kamarádka – Š. Štěrbová, Můj nejlepší kamarád – M. Michálek	5
Moje nejlepší kamarádka – S. Slapnicková	
Moje parta – V. Kaněra	6
Kočka, Mravenec, Plejtvák – Š. Husáková, Kotě, Psi – Š. Husáková a A. Sýkorová	7
Lemur – A. Sýkorová, Páv – L. Slavíková, Odpadky – Š. Husáková	8
Slon indický – N. Melicharová	
Pýcha předchází pád – Š. Husáková	9
Popletená pohádka – B. Valentová	10
I nepřítel může pomoci – K. Loučková	11
Malý rytíř – K. Loučková	13
Kronika podsvětí – K. Loučková	15
Ostrov vodopádů, Výlet – A. Melicharová	20
Smutná příhoda, Loučení se školou – A. Melicharová	21
Podzim – J. Sládková a K. Kurincová	22
Kapky, Čekání – K. Loučková	23
Flétna, Dálky – K. Loučková	24
Co je to láska, O lásce, Obejmi mne – J. Sládková	25
Dobré ráno, Stýská se mi, Chtěla bych, Láska – J. Sládková	26
Kvalita – B. Valentová, Básnické variace na Českou kvalitu – K. Kurincová	27
Značka Česká kvalita – J. Sládková, Česká kvalita – K. Kurincová	28
Mír, láska a naděje – P. Kubíková	29
Jeden za všechny, všichni za jednoho – P. Kubíková	30
Přátelé – K. Kurincová, T. Hutrová	31
Sázka – P. Kubíková	
Prostě zrzka, regulérní zrzka, a co má být? – J. Sládková	33
Pod trny růže a květy lilie – K. Loučková	34
Jsem jiný než ostatní – M. Rolníková	36
Praha za 100 let – M. Štíchová	37
Dopis za 10 let – S. Zlatohlávková	39
Rožmitál – A. Melicharová	40

Literární příspěvky jsou ilustrovány pracemi z výtvarné výchovy, informatiky a fotosoutěže Žijeme v přírodním parku Třemšín

Viktorie Jordanová, Josef Hořejší, 8. B, z fotosoutěže Žijeme v přírodním parku Třemšín

Škola

Do školy poprvé dneska jít mám,
svačinu menší do tašky dám.

Přibalím sešit, propisku, tužku,
na sebe šatičky, do vlasů stužku.

Nahodím batůžek, zavážu botičky,
po cestě natrhám nějaké kytičky.

Kráčím si zvesela, pískám si zvolna,
chvilku se zastavím - tam, kde je kolna.

Mírně se nahnu, utrhnu rostlinku,
času mám spoustu, zdržím se chvilinku.

Kytici z kopretin v ruce už mám,
paní učitelce ji za chvilku dám.

Už vidím školu - och, jak je krásná,
barevné stěny, okna tak jasná.

Otvírám dveře, ozve se skřípot
a zhora uslyším hlasitý dupot.

Potichu čekám jen, co bude se dít,
dle šipek usoudím, kudy mám jít.

Po schodech nahoru, doprava, doleva,
třídu jsem našla, uť, to je úleva.

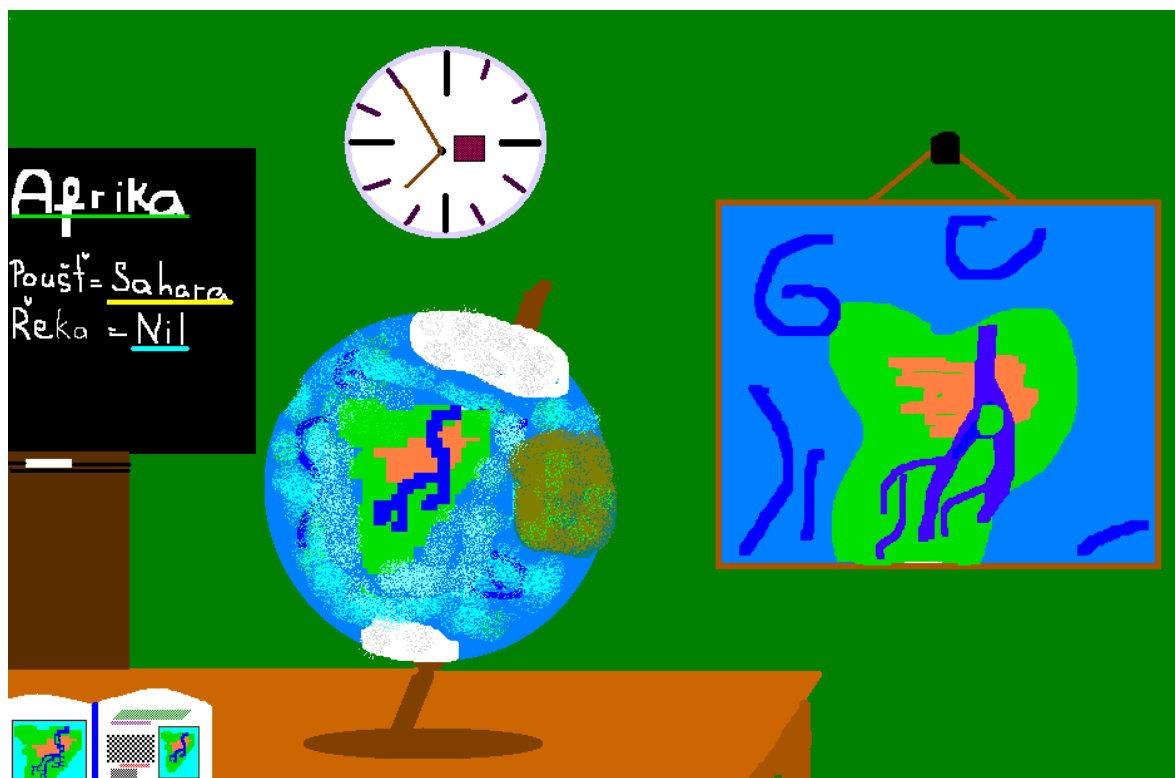
Uvnitř jsou skupinky kluků a holek,
čekají společně, až zazní zvonek.

Pohledům uhýbám, stydím se trochu,
je tu pár skutečně pohledných hochů...

Procházím po třídě, vybírám lavici,
nakonec usedám k té po své pravici.

Sedím a čekám, až ozve se zvon,
jenž započne školu a všechen ten shon.
Crrr...

Barbora Valentová, 8. B, kroužek tvůrčího psaní

Štěpánka Rolníková, 7. B (malování na PC)

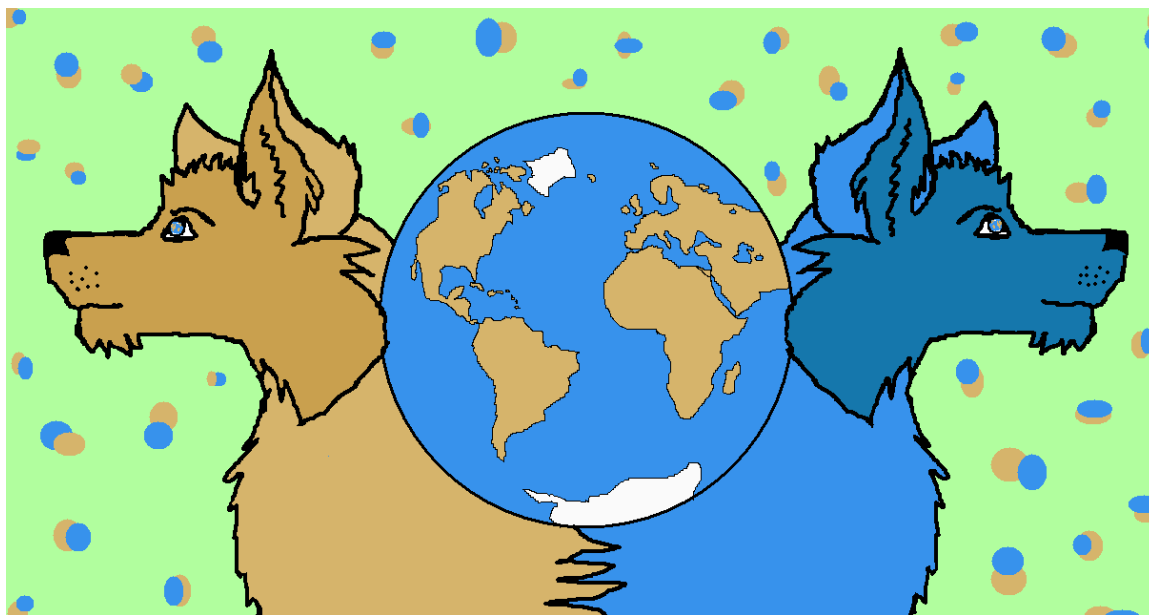
Psík

Babička má mazlíčka,
je to malý psík,
líbí se mu boudička,
jmenuje se Fík.

Večer usíná v mé botě,
ráno honí naše kotě.
Heboučkový má kožíšek
a vystlaný svůj pelíšek.

Náš psík má rád kostičky,
honí brouky, vosičky.
Strašně rád si s nimi hraje,
nerad si své tlapky myje.

Veronika Beranová, 5. B
Kateřina Štěrbová, 5. B

Sára Bartošková, 7. A (malování na PC)

Papoušek Jára

Ten náš malý papoušek,
jmenuje se Jaroušek.
Rád povídá a rád spí,
nikdy se moc nenají.

Nejradši má slunečnice,
červenají se mu líce.
Nepohrdne ani mákem,
prst mi přitom uklof málem.

Vždy po ránu v kleci,
začne pípat přeci.
A když večer usíná,
tak si s námi povídá.

A když přijdu ze školy,
píše se mnou úkoly.
Rád se dívá na pohádky,
ten náš Jára malinkatý.

Nikola Marčíšovská, 5. B

Moje šaty

Když jsem tyto šaty poprvé uviděla, hned se mi moc líbily. Než mi maminka šaty koupila, chodila jsem se na ně dívat do obchodu.

Šaty jsou celé černé, na slabších ramínkách. Na sobě mají bílé flitry. Když se otočím, flitry se krásně třpytí. Sahají mi až po kolena a mají takový zvláštní stříh. Nejraději je nosím na koncerty nebo na oslavy, protože působí hodně svátečně.

Jsou to moje nejoblíbenější šaty.

Kristýna Stehlíková, 4. B

Motýlek

Létá, létá motýlek,
má pár malých křidýlek.
Létá z kytky na kytku,
hledá malou dobrůtku.

Přiletěl i na pole,
tam hodně žluté řepky je.

Pak musel letět domů spát,
o žlutém poli si nechal zdát.

Ráno vstane brzy zas
a najde žluté pole snad.

Tereza Bendová, 4. B

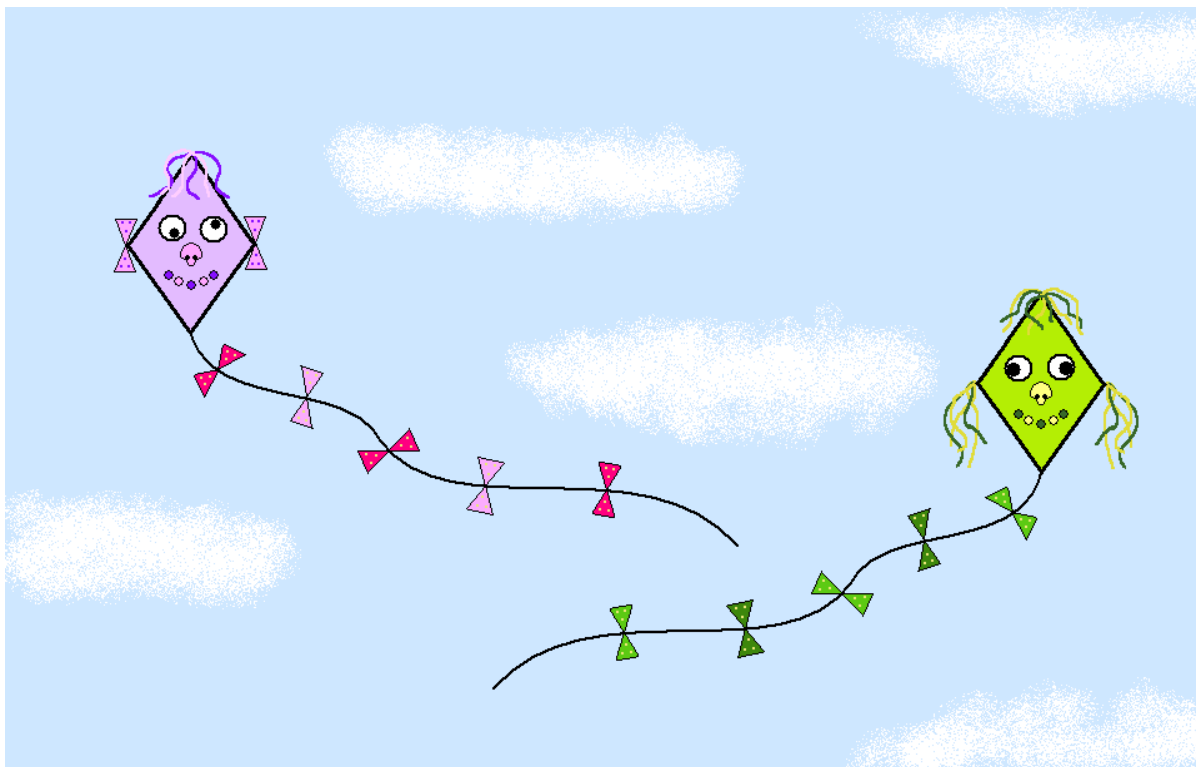
Pro tatínka

Vítáme tě zase doma,
tatínku náš rozmilý,
maminka i tvoje dcery,
které trochu zlobily.

Milujem tě, když jsi s náma,
je nám teskno bez tebe,
pusu ti dá nejen máma,
poletíme do nebe.

Napišem tam do obláčků,
jsi náš táta, miláček,
hodně zdraví já ti přeju:
tvůj malý Natiášek.

Natálie Junková, 4. B

Jana Řezáčová, 8. B (malování na PC)

Moje kamarádka

Moje kamarádka je štíhlá a malá. Oči má modré, vlasy dlouhé a hnědé. Tváře jsou kulaté jako jablíčka a nos jako bambulka. Ústa má malá a moc toho nenamluví. Nejraději nosí žluté triko a hnědé kalhoty. Na nohou mívá malé světle hnědé boty.

Je poslušná, pracovitá a je hodná na ostatní děti.

Jakub Řezníček, 4. B

Moje nejlepší kamarádka

Mám několik dobrých kamarádek, ale ta, se kterou nejdéle kamarádím, se jmenuje Lucie Slavíková. Kamarádíme se spolu už od doby, kdy nás maminky vozily v kočárkách.

Lucka je středně velké štíhlé postavy. Má blondáté vlasy a její oči jsou modré jako nebe. Narodila se roku 1998 a je jí 11 let. Chodí do 5. ročníku Základní školy Jakuba Jana Ryby v Rožmitále pod Třemšínem, kde také bydlí. Ve škole je snaživá, a proto nosí samé pěkné známky. Ráda se hezky obléká. Mezi její záliby patří hra na klavír, country tance, zpěv a malování. Lucka má mladší sestřičku Báru, kterou má sice ráda, ale hlídá ji nerada, protože ji zlobí a neposlouchá.

Celé léto většinou trávíme spolu, chodíme se koupat a hrajeme různé hry, při kterých se sice vydovádíme, ale i „zapatláme“. Výtečně si rozumíme a domluvíme se vždy a o všem. Když potřebuji její pomoc, nikdy neodmítne. Je to zkrátka prima kamarádka.

Štěpánka Štěrbová, 6. B

Můj nejlepší kamarád

Můj nejlepší kamarád se jmenuje Lukáš Wiesinger. Známe se již od školky. Jsme téměř stejně staří.

Lukáš je střední štíhlé postavy. Má krátké černé vlasy a hnědé oči. Nejraději nosí sportovní oblečení: džíny, trička s krátkým rukávem a hlavně kraťasy.

Lukáš je pravdomluvný a ochotný pomoci kamarádovi s čímkoliv a v jakékoliv situaci. Mezi jeho kladné povahové vlastnosti patří veselá mysl, sportovní duch a zodpovědnost vůči druhým. Vždy, když si s něčím nevím rady, rád mi s tím pomůže.

Lukáš patří mezi pečlivé žáky. Jeho oblíbeným předmětem je tělocvik. Mezi Lukášovy záliby patří hudba. Hraje na trubku a chodí i do kapely. Nejraději poslouchá rock a jeho nejoblíbenější kapelou je Kabát. Další oblastí, ve které vyniká, je sport. Je rychlý a obratný jako veverka, a proto je jeden z nejlepších ve šplhu a běhu.

Doufám, že i když se naše cesty v budoucnu rozejdou, zůstaneme už navždy kamarády.

Martin Michálek, 6. B

Moje nejlepší kamarádka

Moje kamarádka se jmenuje Anička Kloučková. Má středně velkou postavu, malý nos a delší ruce. Vlasy má barvy hnědé a oči modré jako nebe. Chodí do druhé třídy Základní školy ve Věšíně. Je jí 8 let.

Ve vlasech nosí nejraději obyčejnou čelenku. Zakládá si ale na pěkném oblečení i obuvi. Nejraději nosí sukni, tričko a střevíčky. Ve škole nemá ráda tělocvik a matematiku. Mezi její oblíbené koníčky patří tanec. Chtěla by se stát mažoretkou.

Jejími oblíbenými zvířátky jsou koně, kočky a morčátka. Bojí se však pavouků a škorůů. Někdy se nepohodne se svou mladší sestrou Veronikou. Pak se ale vždy udobří a mají se rády. Je to moc dobrá kamarádka. Vůbec mi nevadí, že je o několik let mladší než já. Stojí o moje přátelství, je upřímná, nelže a nezradí. Tyto vlastnosti nemá ani většina mých vrstevníků.

Sandra Slapničková, 6. B

Moje parta

Mám ve třídě kamaráda,
je silný jak barikáda!
Posiluje moc a moc,
nechytí žádnou nemoc.
Od pondělka k neděli,
on je stále veselý!
Je to zkrátka pěkný chlap,
holky jsou z něj celé paf!

Potom je tu další kluk,
ten myslívá na svou holku,
nechytí pak žádný puk,
v duchu tancuje s ní polku!
Pije brčkem pitíčka,
pak klepe se mu ručička,
to asi ta holčička...!

Vojtěch Kaněra, 5. A

Třetí kámoš, to je Fífa,
toho hodně baví FIFA.
Nohejbal - to jeho koníček,
v hlavě míč - ne tváře holčiček!
Jemu vždycky na tváři,
krásný úsměv zazáří!

Je s námi i fotbalista,
to není žádný anarchist!
Není to žádná šťávička,
je to chytrá hlavička!
Zvládá všechno levou zadní,
vždyť na gymplu on byl první!

Tak tohle je má parta kluků,
co umí dělat spoustu hluku!
Však nejsme žádná hloupá banda,
jen je s námi i velká sranda!

Jan Jeníček, Filip Drechsler, 5. A

Kočka

Naše malá kočka,
modroučká má očka.
Kožíšek má chlupatý,
sahá jí až po paty,
Pořád se jen myje
a bojí se zmije!
Večer do košíčku lehne,
do rána se ani nehne!

Mravenec

Máme doma koberec,
leze po něm mravenec.
Mravenečku, vylez ven
nebo nepřežiješ den!

Šárka Husáková, 5.A

Kotě

Moje kotě chlupatý,
lepší se mi na paty.
Ocásek má huňatý
a břicho moc buclatý.
Má svůj velký sen:
chytat myšky celý den!
Večer lehne do pelíšku
a čte si kočičí knížku.

Psi

Ráno vstanou a jdou si hrát,
každý z lidí má je rád!
K svačině i k večeři - kostičku si dají,
a potom si spolu – zase rádi hrají!

Šárka Husáková a Aneta Sýkorová, 5. A

Simona Zlatohlávková, 5. A

Aneta Sýkorová, 5. A

Plejtvák

Je to největší tvor na Zemi,
délka třicet metrů – věřte mi!
Živí se drobnými korýši,
noc potom prospí ve skrýši.
Dvě hodiny vydrží pod vodou,
ale to jenom s dohodou,
že už ho nebudou lovit pro maso,
protože bez něj by vše uhaslo!
Píši už poslední větu:
prosím, chraňte planetu!

Markéta Zárybnická, 5. A

Šárka Husáková, 5. A

Lemur

Lemůrek je zvíře hezké,
ale vstávat se mu nechce!
Cvičí denně jógu
a pak si dá jogurt.
Na ocásku proužky,
dělá s nimi kroužky.
Lidi v ZOO - ty má rád,
bývá s nimi kamarád!

Aneta Sýkorová, 5. A

Páv

Páv je pyšný na své peří,
v ZOO si ho nakadeří.
Na ocasu má sto očí,
každý hlavu za ním točí.
Chodí v ZOO jako pán!
Víte kdo? No, přece páv!

Lucie Slavíková, 5. A

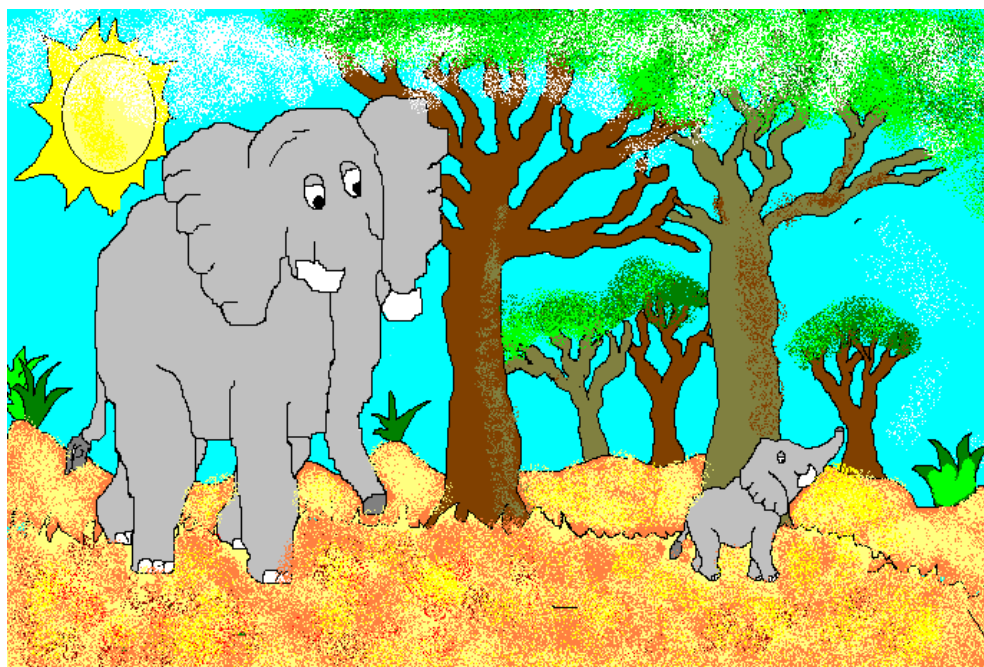
Slon indický

Slon indický je nejmohutnější zvíře asijské džungle.

Je vysoký až 3 metry. Žije ve stádech a vůdcem je nejstarší samice. Sloni chodí za potravou třeba i mnoho kilometrů.

Sloni umí dobře plavat a běhat a moc rádi se koupou. Polévají se vodou pomocí choboty. Jedí trávu, listí a větvičky stromů. Když jim to chutná, dělají rámus, mlaskají, funí a bručí spokojeností. Když je něco ohrozí, hlasitě řvou. Samice rodí jedno mládě, které po narození chodí pořád pod jejím břichem.

Natálie Melicharová, 4. B

Tomáš Brettl, 6. B (malování na PC), 6. místo v mezinárodní soutěži Pod modrou oblohou

Odpadky

Kontejnery čtyři máme,
ve škole je dobře známe.
Modrý, žlutý, zelený,
papír, petky, skloviny,
k tomu bílý ještě přidej,
bílé sklo tam potom dodej!

Šárka Husáková, 5. A

Pýcha předchází pád

Byl krásný den plný slunce. Vzduch voněl pozdním jarem a na louce poletoval zářivě žlutý motýl. Byl na sebe patřičně pyšný a každou chvilku na sebe pohlížel do vodního zrcadla: „Ach, jsem tak krásný, není krásnějšího tvora na této Zemi!“ Není divu, že neměl žádné kamarády.

Jednou se motýl zase vychloubal svou zářivě žlutou barvou, když v tom náhle oblohu pokryl temný mrak a k zemi padal drobný jarní déšť. Křidélka pyšného motýla těžkla a těžkla a těžkla...

Náš vybledlý krasavec spadl na zem. Nikdo mu nechtěl pomoci. Proč asi? Pro jeho pyšnost, nadutost, vychloubáčnost.

Jediné sluníčko se nad ním smilovalo. Vysušilo mu křidélka, vrátilo jasnou barvu a dalo jednu velkou radu, aby si více než sebe všímal ostatních tvorečků a pomáhal jim, pak bude mít hodně kamarádů a bude mu na světě veseleji.

Z pyšného motýla se stal opravdu krásný žlutý motýl. Vždyť dostal opravdové pohlázení od sluníčka !

Šárka Husáková, 5. A

Popletená pohádka

Děda: „Byla jednou jedna holčička a ta se jmenovala Žlutá Karkulka.“

Dítě: „NE! Přece Červená!“

Děda: „Máš pravdu, Červená. Jednoho dne ji maminka zavolala a řekla jí: „Poslyš, Zelená Karkulko...“

Dítě: „Ale ne, Červená Karkulko!“

Děda: „Ach ano, Červená. Jdi za babičkou a dones jí tuhle slupky od brambor.“

Dítě: „NE, zase to říkáš špatně! Jdi k babičce a dones jí bábovku.“

Děda: „Dobrá. Holčička šla lesem a potkala žirafu.“

Dítě: „Co to pleteš! Potkala vlka, žádnou žirafu!“

Děda: „A vlk se jí zeptal: „Kolik je 6x8?“

Dítě: „Ale tak to vůbec nebylo. Vlk se jí zeptal: „Kam jdeš?“

Děda: „Máš pravdu. A Černá Karkulka odpověděla...“

Dítě: „Byla to Červená Karkulka, Červená, Červená!“

Děda: „Tak Červená no, snad nemusí být hned tak zle. A ona odpověděla: Jdu na trh pro rajský protlak.“

Dítě: „Ale tak to nebylo: Jdu k babičce, protože je nemocná a zabloudila jsem.“

Děda: „Správně. A kůň řekl...“

Dítě: „Jaký kůň? Vlk to byl!“

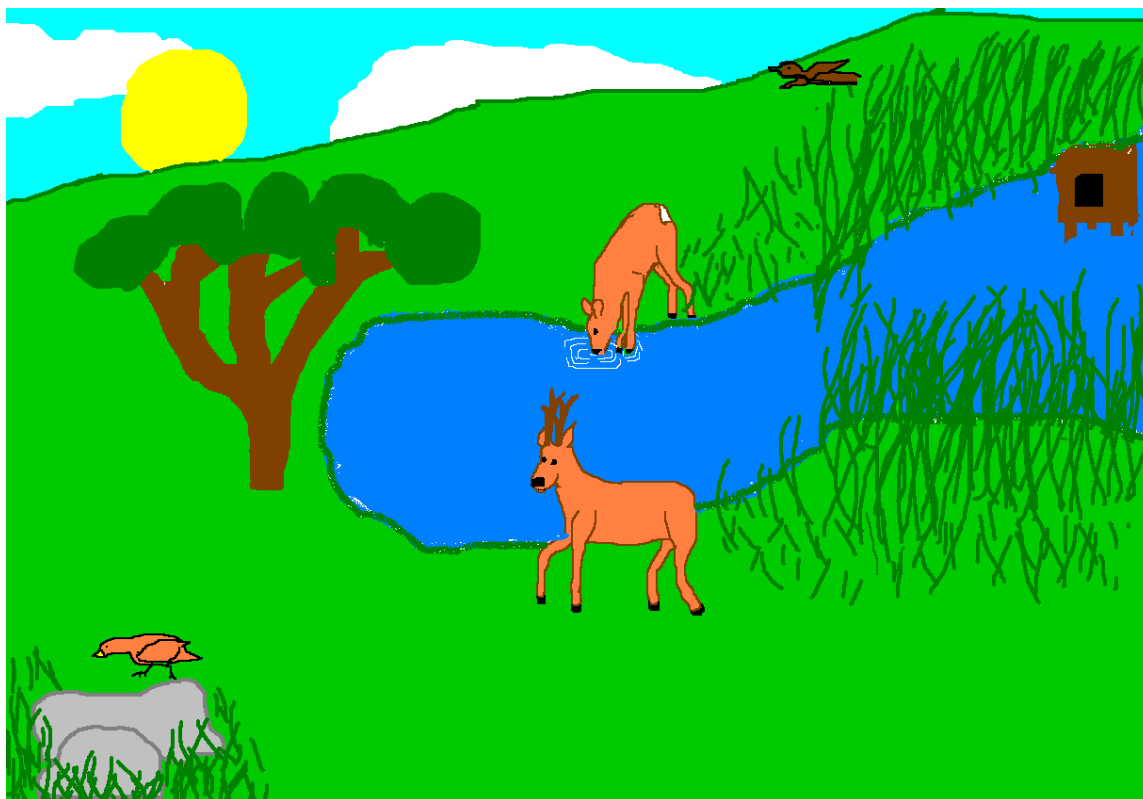
Děda: „Jistě. A řekl: Jeď tramvají číslo 75, vystup na Václavském náměstí, zahni doprava, najdeš tam tři schůdky a na zemi minci. Těch tří schůdků si nevšímej, ale tu minci seber a kup si žvýkačku.“

Dítě: „Dědečku, s tebou je trápení, ty neumiš vůbec vyprávět pohádky. Všechno popleteš. Ale tu žvýkačku mi stejně koupíš, vid’?“

Děda: „Dobrá, tady máš peníze a běž.“

A dědeček se mohl vrátit ke svým novinám.

Bára Valentová, 8. B, kroužek tvůrčího psaní

Martin Kodat, 7. A (malování na PC)

I nepřítel může pomoci...

Můžete věřit, ale nemusíte: tomuto příběhu z tajuplné, zcela zapomenuté země jménem Tentánie. Tato země byla skutečně překrásná a rozlehlá. Zvířata i rostliny tam spolu dobře vycházejí, žijí v míru, pohodě a přátelství. Vlastně se mýlím, v jižním cípu za horami je tomu zcela jinak. Leží tam dvě města. První nese jméno Mňauí. V něm žijí kočky. Ve Vrtichvostech bydlí psi. Není snad překvapením, že mezi nimi panují nevraživé vztahy. Není již známé proč, nikdo neví, o co se kdy přeli. Proto se to ani nesnaží řešit, berou to jako realitu, jsou to úhlavní nepřátelé.

V Mňauí, ve vysokém domě v Mikešské ulici, v nevelkém obchodě, jehož vývěsní štít hlásá velkým ozdobným písmem APATIKA, už před pátou hodinou ranní pobíhá paní Špičkouchá. Celý večer, místo aby pracovala podle objednávek, objednávky hledala. Má už zase zpoždění, jen smutně vzdychne, když zjistí, že ten papírek pod skříní je jen další z mnoha objednávek, které její malá dcera Viny rozházela a roztahala po celém domě. Začala pracovat a rychlým tempem dohánět to, co nestihla.

Věžní hodiny hlasitým bimbam ohlásily osm ráno. Nestačily ani dozvonit, když se ozvaly z patra kroky, rychlým tempem zdolávající schody. Paní Špičkouchá si pomyslela: proč vstává tak brzy, ale pak se ťukla do čela. Je sobota a Jiskra se jede projet na koloběžce. Pak se už jen zavlínil pestře květovaný závěs. Jako velká voda vtrhla do obchodu její druhá dcera Jiskra. Jiskra je pohledná kočičí slečna, ale je ještě napůl dítě. „Mami, můžu se jet projet?“ zeptala se. Paní Špičkouchá se však místo odpovědi přísně zeptala: „Snídala jsi?“ „Jo, a můžu tedy?“ ozvala se Jiskra s netrpělivostí v hlase. „Tak jo. Ale do oběda doma,“ křikla na Jiskru.

Jiskra se rychle odrazila. Sem tam pozdravila někoho, koho znala, radostným hlasem. Projížděla širokými, pečlivě dlážděnými ulicemi k bráně města a ven k lesu. Za bránou byla cesta užší a zdaleka ne tak dobře dlážděná jako ve městě. Jiskra má již stanoven cíl. Chce se jet podívat k Prokleté rokli a pochopit, proč z ní mají všichni takový strach. Proč k ní nikdo nechodí? Sjela z cesty do lesa, kde opřela koloběžku o vzrostlý dub. Podle babičky by to mělo být někde tady. Jiskra se rozhlédla po okolí. Trochu litovala, že ta rokli jí nemůže říct: „Tady jsem.“ Vyšla se do hlubin lesa. Stále se rozhlížela. Bohužel nic neviděla, pouze stromy a zase stromy. Když už ztratila naději, že místo objeví, rokli jako by to vycítila, vynořila se ze stínu stromů těsně před Jiskrou. Jiskra se vítězně usmála, zvědavě doběhla na okraj a pohlédla do příšeří rokli. Do oka jí padla nádherná květina, jež rostla na okraji srázu. Květina Jiskru přitahovala jako magnet. Hlavou jí probleskl nápad. Mamča slaví příští týden narozeniny a tohle je nádhera. Zapomněla na nebezpečí. Došla až na úplný okraj rokli. Sotva došlápla, propadla se jí pevná půda pod nohama. Svezla se po příkrém svahu, po němž se nedá vylézt zpět. Byla v pasti. Rozum se jí projasnil a ona si uvědomila tu strašnou chybu, kterou udělala. Ale na dně rokli ji čekal další šok. V té rokli nebyla sama: v temném zákoutí seděl pes. Jiskra si ho nevšímala a snažila se vylézt. Nešlo to, marně se pokoušela dosáhnout na kořeny, které koukaly nad ní z příkrého srázu, vždy chyběl nevelký kousek. Náhle Jiskra zjistila, že se jí ten pes posmívá. Otočí se a vychrlí na něj: „Co se mi směješ, já se snažím dostat ven a ty tu jen hloupě sedíš, jako bys čekal, že ti narostou křídla, a krom toho jsi mě taky mohl varovat, že se zřítím!“ svalila na něj vinu. On se však nenechal: „Vy kočky máte ale dlouhý vedení, co si myslíš, ty číčo? Já jsem nespádl a na rozdíl od tebe se odtud dostanu levou zadní.“ Jiskra mu nevěří a navíc to oslovení číča ji pohoršilo. Oplatí mu stejnou mincí: „Nějaký pouliční ratlík mě nebude urážet,“ sežehla ho, avšak cítila nutkání ještě říct: „Když jsi tak skvělý, tak mi předved', jak se dostaneš nahoru, ať se mohu poučit.“ Bylo jí jasné, že neohrabaný pes nevyleze, ani kdyby se stavěl na hlavu, chtěla mu ale srazit hřebínek a jak se zdá, docílila svého. Pes marně zkoušel vyplnit svá slova a litoval jich, protože kočka měla navrch. Zkoušeli se dostat ven každý na svou vlastní pěst hodně dlouho. Jiskra věřila, že se jí jednou povede vyskočit dost vysoko na to, aby vylezla. Že se něčeho svými ostrými drápkami zachytí.

Nic. Byla v koncích, vyčerpaná marným bojem, skleslá. Dočista ztracená a zapomenutá umře někde na dně rokle a ještě ke všemu společně se psem! Odevzdaně pohlédla na hodinky, které ukazovaly, že má být už doma. Třeba ji hledají. Objevilo se světýlko naděje, jež zhasilo pomyšlení na fakt, že ji tu nikdy nenajdou, protože doma nevědí, kam jela a k rokli to měla zakázané. Mozek pracoval na plné obrátky. Očima nejméně po tisíci přezkoumala každický centimetr strmých stěn rokle. Beznadějně. Nenapadl jí žádný spásný plán. V každém, který si v duchu napsala a přehrála, okamžitě objevila velké mezery. Tak se pomalu dostával ke slovu pud sebezáchovy, jenž vyrukoval s poslední možností: zkus uzavřít mír a spojit s ním síly. Nevylučovala to jako možnost na záchranu, ovšem to bylo na řadě až na úplném konci. Snažila se tuto možnost dostat ze hry spoustou argumentů. Nedařilo se. Nakonec se nad tím hlouběji zamyslela. Proč v téhle situaci nemůžeme odložit náš boj a táhnout za jeden provaz? Jiskra na minutku zadoufala, že udělá k usmíření první krok. Párkrát se zhluboka nadechla, aby ten strach, co jí svíral žaludek, odešel, a ona mohla plynule bez koktání mluvit: „Mám řešení, jak odtud. Ale potřebuji, abys mi pomohl ven. Já pak dojedu pro pomoc.“ Nedůvěřivě na ni pohlédla černýma očima. „Dokaž, že když ti pomohu ven, tak neutečeš a nenecháš mě tady.“

Cožpak mi nemůže prostě věřit mou férovost, pomyslí si mírně rozhořčeně Jiskra. Nejde to dokázat, povzdechne si, a tak jen řekne: „Prostě mi musíš věřit, nic jiného nezbyvá, pokud tu nechceš shnít.“ Jiskra si však dobře uvědomuje, že by tu shnila s ním.

„Nic jiného mi nezbyvá, než ti důvěřovat, no tak cos vymyslela?“ ptá se pes. Pohlédla na něj s úlevou. Konečně pochopil, že na to musíme společně. Dala se do vysvětlování, co od něj chce. „Vidíš tamhle ty kořeny?“ ukázala na ně. Kývl. „Tak ty jsou naši poslední nadějí. Já potřebuji, abys mě vysadil, vyšplhám po nich nahoru a dojedu na koloběžce pro pomoc. Pokusím se co nejrychleji.“

Sápala se po kořenech vzhůru s viditelnou úspěšností. Konečně ucítila pod nohama pevnou zem a pod sebou viděla rokli. Radost se nedostavila, jen vyprchal poslední její zbytek. Jiskře se nechtělo domů. Jak bude mamka reagovat na pozdní příchod a na žádost, že chce lano? Krom toho má roztržený rukáv nové halenky. Chtěla to mít co nejrychleji za sebou. Došla za malou chvíli ke koloběžce, smutně vzdychla a velice rychle jela domů. V duchu se snažila představit si mamčinu reakci a slova, jež jí řekne, aby to dávalo smysl a aby moc nelhala.

Bohužel v zamyšlení cesta uběhne neuvěřitelně rychle. Nestací si plně uvědomit dobu cesty a už stojí před důvěrně známým obchodem, kde žije. Uklidí koloběžku. Zhluboka se nadechne a vejde do krámu. Zvonek oznámí její příchod. Paní Špičkouchá stála právě u pultu a nepřekvapilo ji, že Jiskru vidí. „Kde jsi byla tak dlouho? A jak to proboha vypadáš?“ zalomila rukama. „To je jedno mami, vyřešíme to pak.“ Velmi hbitě doběhla do kůlny pro lano. Mamka na ni čekala a dožadovala se vysvětlení. „Spadla jsem do rokle spolu s kamarádem a protože ho tam nemůžu nechat, tak ho jedu vytáhnout.“ Mamka to kupodivu pochopila. Jiskra jí za to byla nesmírně vděčná. Velice rychle dojela k rokli, a když byla u cíle, nadělala na provazu uzly, aby se lépe šplhalo, uvázala ho okolo kmene a hodila ho do rokle. Lano se napnulo pod psí vahou. Vylezl ven a na okamžik se Jiskře zdálo, že je jí vděčný, ale on jen prohodil: „No konečně jsi tady, už jsem si začal myslet, že mě tu necháš.“ Už byl zase psem a ona kočkou – byli tedy zase nepřáteli. Každý se vydal po svém, jako by před chvílí jeden druhému nepomohl a nedůvěřovali si, ale to bylo... I přesto Jiskra pocítila na dušičce dobrý pocit, že někdo pomohl jí a ona pomohla jemu.

**Kamila Loučková, 8. B, kroužek tvůrčího psaní, čestné uznání ze soutěže na téma
Cena přátelství – Brno**

Malý rytíř

V nevelkém útulném pokojíku na palandě pod květovanou dekou ležela malá holčička. Mohlo jí být 5 let. Tento věk je časem vyzvídání a neustálých otázek.

Zuzka čeká na dědečka, protože jí slíbil vypravovat příběh či pohádku na dobrou noc. Jasnýma velkýma smaragdovýma očima sleduje dvojici mūr, jež krouží kolem lampičky. Takhle jí připadají docela krásné, ale zároveň směšné pro svůj neměnný krouživý pohyb. Ten se nezmění, ani když zaskřípou dveře a v dobré náladě vejde do pokoje dědeček. Usedne do proutěného křesla. „Chceš vyprávět o Popelce nebo raději o Sněhurce?“ Zuzka se na dědečka podívá a ospalým hlasem řekne: „Ty už znám. Sněhurku nazpaměť a Popelku i pozpátku.“ Dědeček tuto odpověď čekal, a tak se zeptal jinak: „O čem chceš tedy vyprávět?“ Zuzka se moc nerozmýšlela a hned vyhrkla: „O tvém pra pra pra pra...pradědovi.“ Dědeček sotva stačil spočítat všechna ta pra a určit, že se jedná o Václava Josefa, který žil asi tak v sedmnáctém století. Náhle mu po tváři přejely chmury. Rozhodně Zuzku nepotěší vyprávěním, že jeho prapra...pradědeček prostě každý den jen dřel do úmoru na poli a nic víc. Bude si to muset trochu zaonačit a dát tomu pohádkový nádech, aby svoji vnučku uspokojil zajímavým příběhem, který se kdysi odehrál v jejich rodině. Během chvíle složil skládku příběhu k obrazu svému. Už bylo načase, aby přerušil mlčení:

Bylo nebylo, kdysi dávno do jednoho království, kde žili lidé v míru a hojnosti, přišel obr. Snad si to tiché a malé královstvíčko už vyčerpalo svůj příděl štěstí nebo se smůla chtěla pobavit na jeho účet, kdo ví. Každopádně obr byl pro obyvatele katastrofou a změnil chod celé země. Napřed spořádal všechno ovoce a zeleninu, pak dobytek, a když už i ten došel, začal pojídat lidi. Každý týden v neděli mělo přijít sedm obětí. Samozřejmě, že nikdo nechtěl jít dobrovolně, proto je vždy vylosovali. A tak se k obru dostali mladí, staří, bohatí, chudí, děvečky či kdekterý sedlák. A občas si obr zpestřil jídelníček o odvážlivce, který se rozhodl, že s ním zúčtuje. S královstvím to vypadalo velmi bledě.

Přesuňme se ale blíž, do lesa u jedné malé vesničky, kde seděl malý Vašík s Katkou. Neměli obvykle na povídání čas, ale poté, co obr spořádal všechnen dobytek, neměli co pást, a tak si povídali. S copatou veselou Katkou si Vašík povídal rád. Opět jako vždy seděli na kamenech porostlých mechem. „Už to víš Vašku, že obrovi přestává stačit sedm lidí týdně? Stará Barbara z pod lesa to říkala...“ Vašík, který věděl velmi dobře, že tato stará drbna ví zcela spolehlivě, co se kde šustne, se náhle zvedl. „Počkej, kam jdeš?“ volala na něj Katka. „Na obra, nechce se mi čekat, až mě vylosují a odvedou jako tele na porážku.“ Vašík udělal krok dopředu a rozběhl by se pryč, kdyby ho Káťa nechytila za ruku a vyčítavě se nezeptala: „Přeskočilo ti? Nemáš meč a kdybys ho měl, neuzvedneš ho a sotva se ti povede lépe než těm rytířům, kteří už se proti obrovi vydali.“ Kateřina to řekla skoro výsměšně, ale v podtónu je slyšet starost. „A kdo říká, že budu bojovat mečem? Není nad zdravý selský rozum!“ Vašek se jí vysmýkl a rychle zmizel v hustém hvozdě. Doběhl domů, kde si vzal ze spíže pecen do zlatova upečeného chleba a pak se vydal na cestu. Šel lesem stále blíže k místu, kde obr sídlil. Nakonec ho cestou přepadla noc. Mezi mraky prosvítal měsíc a sem tam jako bílá kaňka prosvítila i hvězdička. Vašík, unavený dlouhou cestou, záhy usnul.

Brzy ráno se probudil. Závoje ranní mlhy mu zaclonily výhled na obrův kopec. Ovšem nic netrvalo věčně, a tak se mlha, i když zdráhavě, přece jen rozplynula. Chlapec došel na cestu, jež vedla přímo do obrova doupěte. Vystoupal po ní až k rozvalinám staré, celé věky nepoužívané pevnosti. Zamrazilo ho, a i když pocítil strach, přece jen zavolal: „Obře, vylez ven!“ Obr se ozval: „Co jsi? Rytíř nebo jednohubka?“ a podíval se na něj pohrdavým, výsměšným pohledem. „A...aani jedno. N...nechci se s tebou bít,“ strachy koktal chlapec. Však mu srdce spadlo do kalhot, jaký měl z obra strach. Obr sám samolibě navrhl: „Chceš – li, abych odtud odešel, dej mi úkol, který bych nedokázal splnit a já půjdu. Pokud to ale zvládnu, tak jsi předkrmem mé večeře!“ Obr si byl vítězstvím jistý. Chlapec zoufale přemýšlel, čím obra nachytat. Nakonec se uchýlil ke zdravému selskému rozumu. A protože hladový obr začal být netrpělivý, udělal Vašík to první, co ho napadlo. Zul si levou botku a

řekl: „Můj úkol zní: obuj si mou botu tak, abys ji nezničil.“ Obra to zaskočilo. Něco takového rozhodně nečekal.

Chlapcovu botu by si obul tak sotva na špičku palce. Navztekal ho to, a proto botu roztrhal. Tím ale nesplnil Vaškův úkol. Dopálilo ho to tak, že se nadouval a nadouval, až samým vztekem puknul. Vašek se živ a zdrav vrátil domů.

Dědeček dovyprávěl. Zuzka již podřimovala. Děda se usmál a sám pro sebe si zamumlal: „Budu ti jednou muset říct, jak to bylo doopravdy.“ S tím zhasl lampičku a odešel z pokojíku...

A jak to bylo doopravdy? Řeknu vám to. Příběh se odehrává těsně po třicetileté válce. Ta léta byla velmi zlá. Obilí zadupalo do země vojsko a ten zbyteček, který zůstal, si vzal nový hrabě Johans. Zcela bezohledně zabavil lidem dobytek, ovoce, zeleninu, i tu hrstku obilí, když neměli na odvozy. Kraj zchudl. Sedlák, který chodil vždy lépe oblečen než ostatní, rázem vypadal jako strašák do zelí. Jen pan hrabě se promenádoval po kraji a po svém honosném sídle v sametu a hedvábí. Hrabě byl na tehdejší poměry vysoký. Vždyť měřil přes dva metry, což nebývalo ve středověku obvyklé.

Ovšem nebyl by to dědeček, aby si zlého hraběte nepředělal na pohádkového obra. Konec konců vyjde to nastejno, povahu nezměníš, a jestli lidem bere vysoce postavený hrabě či pohádkový obr, je celkem jedno. Není v tom velký rozdíl, v obou případech bývá normální člověk bezbranný. A jak již dědeček naznačil, Vašík si rady věděl. Nešel se ovšem s panem hrabětem přetahovat na zámek, ale řekl doma: „Tím, že na něj budeme nadávat, nic nevyřešíme, musí se jednat, a co vím, ve Vídni na něj mají páky.“ Lidé tedy napsali prostřednictvím místního pana učitele stížnost. Kupodivu jako jedna z mála byla prošetřena a lidem bylo dáno za pravdu. Císařští úředníci pochopili, že pokud poddané sedře na dávkách místní pán, na císařskou pokladnu už nezbude. A co si budeme povídat, už tehdy platilo: košile je bližší než kabát. A tak to Vaškovi vyšlo. Hrabě Johans se vrátil do Vídně. Nahradil ho mnohem rozumnější pan Bedřich, jenž vše napravil. A lidé byli Vaškovi vděční až do konce jeho života a ještě dlouho po jeho smrti se o něm ve vsi vyprávělo...

A po mnoha létech vyprávěl i dědeček. Pravda, aby z Vaška udělal pořádného hrdinu, pro svoji vnučku si z hraběte vydřiducha udělal obra... a pohádka byla na světě.

Kamila Loučková, 8. B, kroužek tvůrčího psaní

Hynek Gilík, 8. B, fotosoutěž Žijeme v přírodním parku Třemšín

Kronika podsvětí

Iva si nadšeně pročítá sms. Hurá, zítra spí u Jitky v chatičce, už je to jistý. Ovšem něco takového se neobejde bez koly, brambůrek a nějakých těch bonbonů. Sáhla po kasičce na dlouhé polici mezi obrázky a porcelánovou soškou koní. Zatřepala s ní, aby zjistila, zdali v ní něco po nákupech nového oblečení zbylo. Ozvalo se jen malé zachrastění pár mincí. Protože se jí nechtělo pracně vyndavat a ještě pracněji zandavat nevelký špunt na dně kasičky ve tvaru černého koně s rozevlátou hřívou a ocasem, jenž vypadal tak hrdě a vznešeně, jak jen kůň může vypadat, obrátila kasičku vzhůru nohama a silně zatřepala. Po pár nezdařilých pokusech se přece jen neposlušné mince uráčily projít úzkým podlouhlým otvorem a neslyšně dopadnout na matraci bez jediného cinknutí. Iva je přejede očima. Nalezne jen ohmatanou dvacetikorunu a padesátikorunu a několik blýskavých korun, dvoukorun a dvě pětikoruny. To by mělo na nákup bohatě stačit, ba dokonce jí i pár drobáků zbude. Pečlivě uložila peníze do smetanově bílé peněženky s modrým kvítkem. Seběhla do malého krámků na návsi, kde vše sehnala.

Ted' to jen chtělo počkat do sedmi a dojet na konec vísky táhnoucí se podél silnice. Jak to však bývá, když se na něco hodně těšíte, čas se vleče jako šnečí maratón. Ručičky na ciferníku se za nekonečnou dobu jakoby naschvál ani nepohnou z místa. Ovšem jednou musí malá ručička docestovat na sedmičku a velká na dvanáctku a vy se musíte dočkat toho, na co se těšíte. Tak to bylo i u Ivy: netrpělivě čekala a co chvíli vždy její natěšený pohled zabloudil ke skoro nehybným ručičkám. Nakonec se ale přece jen dočkala.

Na hlavu si nasadila červenou přilbu a přes rameno si přehodila nevelký batůžek nacpaný vším možným od sladkostí až po baterku a penál. Seběhla dolů a při průchodu kuchyní oznámila mamce odchod. „Tak ahoj, Ivu.“ A jako obvykle dodává: „Nedělejte žádné hlouposti a chovejte se slušně.“ Říká to s trochou vážnosti a káravosti, tak jako většina matek svým dětem.

Tak jako obvykle Iva odpoví: „Nojooo.“ Po chvíli již je v garáži a nasedá na své parádní kolo. Nenamazaná vrátka za ní jen vrznou.

Po asfaltové silnici se jede dobře hlavně z kopce, takže cestu k Jitce zvládla prakticky bez šlapání. Zpět to bude jiné kafe...

Dojela k lesu, kde zatočila na rozježděnou polní cestu, jež vedla k Jitce domů. Iva zastavila před zelenou brankou a zazvonila. Dolehlo k ní hodně vzdálené „tudun“. Od dveří rodinného domku na zazvonění reagoval nevelký psík, který ji přiběhl přivítat zuřivým štěkotem. Asi po minutě mu došlo, že tohle je Iva, a ta není cizí, dokonce mu občas přinese něco dobrého. Než se ale začal prosebně až loudivě na Ivu dívat, přišla Jitka a odvedla Ivu k nim domů. Iva pomohla odnést Jitce věci do nevelké chatičky za domem. Postupně donesly deky, skleničky, misky a několik dalších věcí.

Bylo půl desáté, když zalezly do chatičky. Rozsvítily bledé světlo. Bylo jasné, že se hovor protáhne dlouho do noci a jídlo nepříjde vniveč. Bavily se o všem možném. A když bylo před půlnocí, Jitka zrovna předváděla jednu nafoukanou spolužačku skutečně směšným způsobem. Zrovna když přecházela komickým krokem místnost, najednou se jedno podlahové prkno pod Jitčinou vahou nadzvedlo. Trochu jí to její výstup zkazilo, protože upadla. Prkno se ale už nevrátilo do původního stavu. Zůstalo ležet přes díru. Dívky zvědavě nakoukly. Prostor pod podlahou nebyl prázdný. Na dně ležela kniha. Velká a velmi tlustá. Nebylo na ni pořádně vidět. Na deskách se usadila špína, protože kdosi na ni, nejspíš úmyslně, nasypal hlínu. Okamžik na knihu zíraly a obě si kladly otázku, co to má znamenat - kniha pod prkny podlahy? Chtěl jí někdo ukrýt? Proč? Je to jen stará páchnoucí kniha. První zareagovala na objev Iva. Shýbla se pro ni. Setřepala ze starých desek hlínu do díry. Chatičku zaplavil mrtvolný puch. Ovšem to děvčata elegantně vyřešila. Jitka hmátla po jahodovém deodorantu a s hlasitým „pššš“ přetloukla puch a tím ovšem i první varování o tom, že tato kniha není jen tak obyčejná, nevinná četba. Dívky, nedbajíc na nic, otevřely knihu. Z nažloutlých zkroucených listů popsaných krvavě rudým inkoustem je ovanul bodavý chlad, díky němuž

přeběhl po zádech dívkám mráz, a na rukou i na nohou jim vyskákala jako na povel husí kůže. To opět přešly, téměř ignorovaly, že nějaký chlad, puch a tudíž asi i nebezpečí existuje, a zvědavě začaly číst. Každé přečtené slovo vzplálo plamenem. Lesem v okolí chaty se naráz přehnala vichřice a Jitčin pes vyl táhlé bojácné varování. Pozdě. Listy té divné knihy se zčeřily jako voda. To dívky zarazilo, ale Jitka ještě naneštěstí vykoktala: „Nen, nen, nenkonía.“ Poslední nevzplálé slovo vzplálo rudým plamenem a otočilo klíčem v zámku do podsvětí. Kniha otevřela průchod, doslova je vcucla...

Jitka s Ivou padaly nicotou do nicoty. Točily se a vítr jim vysával vzduch z plic. Už se začaly loučit se životem, protože nedostatek kyslíku byl alarmující. Točila se jim z toho hlava. Náhle se jim však všechny myšlenky na smrt vytratily stejně rychle, jako přišly. Ta strašná cesta skončila a ony dopadly na šedou prašnou zem. Lačně se nadechly. Vzduch odporně smrděl, ale po chvíli si na jeho odpornou chuť zvykly.

Přestože na obloze (dá - li se ten nekonečný prostor tak nazvat) nebylo nic, co by osvětlovalo mrtvou pustinu alespoň slabým přízračným světlem, viděly, protože ono přízračné světlo rozptýlilo tmu, a tak bylo vidět jako za šera. Bázklivě se rozhlédly, kde to vlastně přistály. Nacházely se v nevelké horské rokli s kolmými stěnami, mezi nimiž se nalézal jediný temný uzoulíný průchod ven do tajuplných pustých hor. Jitka se rozhlédla a přepadl ji strach z tohoto světa. Kdesi z dálky po lehkém vánku, jež občas pročísl stojatý nevábny vzduch, se přihnal velice intenzivní puch, jež by nakopl každého s takovou jistotou jako zkažené vejce v těsném bytě. Jitku jakási neviditelná ruka strkala pryč a roztřesený hlas vybízel s neočekávaným spěchem: „Pryč!“ Jitka se jen z nutnosti nadechla pachy připomínající uschlou krev, zkažené maso a jakési neznámé směsice pachů, které jí nepřipomínaly nic známého. Chtěla říct: „Pojďme pryč, nemám z toho dobrý pocit.“ Ani nemusela, protože Iva už ji táhla pryč do nevelké škvíry mezi kameny, protože puch zesílil a blížil se. Iva udělala přesně to, co chtěla udělat Jitka už dávno. Zbaběle utéct do úkrytu a schoulit se do klubíčka a pokud možno nebýt odhalená.

V těsném úkrytu se tísnily jako sardinky v konzervě. Čekaly. Po chvíli zaslechly z té krabaté uzounké trhliny chroptění. Ve tmě se objevily postavy. Dívky zatajily dech. Věděly, že jsou dobře ukryty, že by je ve škvíře nespátrilo ani nejbystřejší oko, ale přesto se strachem celé třásly. Ze skuliny měly dokonalý přehled o tom, co se děje v jejich blízkém okolí, a tak nehybně přihlížely. Ovšem to, co uviděly, jim málem převrátilo žaludek na ruby. Ze stínu vyšli tvorové v mírném předklonu a klátivou chůzí ze strany na stranu se blížili. Na sobě měli hadry a někteří zbytky drátěné košile. Z těl jim trčely šípky a z sečných ran po těle netekla krev, ale její zaschlé zbytky, vsáknuté do chatrného oděvu. Spoustě chyběla nějaká končetina nebo z nich vylezly vnitřnosti. Ve znetvořených tvářích posetých jizvami prosvítaly oči. Tedy jen jejich bělmo. Na propocených vlasech seděla přilba. A ti, co měli ruce, třímali zbraně. Od zrezlých zubatých mečů až po polámaná kopí. Celá tato skupina vypadala odporně. Dívkám se zvedal žaludek nacpaný všemi možnými sladkostmi. Lapaly po vzduchu. „To snad ne!“ pomyslela si Jitka. „Oni mají určitě dobrý čich. Jsme v pasti, lapí nás!“ Jitka se moc nemýlila. Tvorové je skutečně ucítili, avšak ne jejich pach, ale jejich život. Nejdřív začal věřit jen jeden, ale další se pomalu přidávali. A byli by se odhodlali hledat zdroj živočišného pachu, kdyby ten největší z nich, asi vůdce, neřekl: „Fouká vítr a dovál sem pach z chrámu, nezatěžujte se a jděte, není čas koukat, co kde lítá.“ Tím dívky zachránil. Celá ta podivuhodná tlupa „lidí“ šla dál přes údolí, až nakonec zmizela ve skále. Teprve až když vyvanul jejich pach, odvážily se dívky vylézt z úkrytu. Bázklivě se rozhlédly a pak tichými plíživými kroky došly k trhlíně, jedinému východu z údolí do volných hor. Naskytl se jim pohled na mrtvou krajinu, holé vrcholky hor a mrtvé pahýly stromů. „Jako by snad neexistovala jiná barva než ta smuteční černá, šedá a bílá,“ podívovala se Iva. Připadala si jako někde v černobílém hororovém filmu. Bohužel ony dvě se staly součástí děje a není jim přidělena role. Takže bohužel neví, co mají dělat.

Iva si náhle všimla: „Támhle na kopci je nějaký kostel nebo chrám. Pojďme se podívat blíž, nevypadá to daleko.“ Protože nepadl další návrh, co dělat, vydaly se tím směrem. Stále

se však bázlívě ohlížely a při každém zašustění ztuhly a dlouze naslouchaly. Naštěstí to byl vždy jen vítr a jiné nebezpečí nehrozilo. Po chvíli chůze narazily na dlážděnou udržovanou cestu, která jako had obtáčela kopec, na němž jako koruna sedí chrám z bílého kamene. Dívky viděly, že teď na to vysoké místo proudí davy postav. Dav se vlekl do příkrého kopce a podle toho, co pochytily z úryvků rozhovorů, jimž docela rozuměly, protože se zas tak nelišil od řeči lidí, šli všichni hledat úkryt do posledního nezdolaného opevnění. Dav je vtáhl dovnitř za mohutné hradby, jenž byly plně osazeny. Uvnitř vysoké budovy se tísnily ženy s dětmi a kněží. Napřed nevěděly, kam se ztratit, nakonec se přece jen jedno místo našlo. Našly si místo mezi mnoha sloupy a sedly si. Napřed se ale porozhlédly kolem, protože v růžových kalhotách a v dlouhém, momentálně špinavém triku s modrým potiskem, tady vypadaly více než výstředně. Jestliže měly zapadnout, potřebovaly najít nějaké šaty. Vydaly se na průzkum. V jedné místnosti, kterou záhy objevily, bylo docela dost oblečení. A všechno to byly stejnokroje obyvatel chrámu. Složily si své oblečení a převlékly se do bílých hábů. Celou dobu doufaly, že si nikdo nevšimne, že sem nepatří. Jitka vyšla z místnosti ven a Iva hned za ní. S klidem v myslích si sedly na své místo za sloupy. Iva tiše řekla: „Co teď? Unikli jsme těm mrtvolám, ale tady se schyluje k bitvě a my nemůžeme pryč.“ Jitka si povzdechla a stejně sklesle odpověděla: „Nemůžeme, protože ta pitomá bichle si zmizela nebo možná zůstala u nás v chatičce a vůbec se jí nechce nás vrátit zpět domů.“ Iva se Jitky zeptala: „Co to tu tak páchne?“ Vykoukla z okna s nadějí na čistší vzduch. Ohromena tím, co uviděla, však málem zapomněla dýchat a vytřeštěně hleděla na černou louku, kterou tvořilo nesčetné množství zohyzděných mrtvol. Místo ptáků a hmyzu nad nimi poletovala hejna tvorů připomínající netopýry ve velikosti hus. Netopýří křídla patřila tvorečkovi připomínajícího malého človíčka se špičatými ušima a ostrými zuby, jimiž se snažili zlikvidovat obránce pevnosti. A co víc - nad zohyzděnými mrtvolami se tyčili trollové, jimž připadla role živých beranidel. Svou silou měli probourávat vrata ve vnitřních prostorech chrámu. Jitka se odtáhla a špitla: „To je horší než ta nejčernější noční můra!“ řekla sklesle, a protože nic nezmohly, tak jen čekaly v mučivých chvílích nejistoty. Obrana pomalu odpadávala, a tak se večer útočníci dobili dovnitř. Vpředu poskakovaly odseknuté části nepřátel, jež se skládaly jako puzzle, ale ne vždy správně, takže se stávalo, že jste potkali pronásledovatele s dlaní místo chodidla či vás pronásledovala uťatá hlava s průvodem prstů. Jitka s Ivou se trásly hrůzou již při pohledu na tu obrovskou armádu a úprkem jako všichni ustupovaly do prostředního sálu, protože smrt se blížila.

Dívky utíkaly do středového sálu, když náhle uslyšely za sebou neradostný hrdelní smích. Ohlédly se. Spatřily utnutou hlavu připojenou na noze, jak nemotorně poskakuje. Kolem ní se shromáždily useknuté části, jimž se nepovedlo složit do původního stavu, jelikož nenašly zbytek ze svého těla. I tak působily však dost škody. Jitka s Ivou se naneštěstí zastavily a hleděly na hnijící, nevábně páchnoucí části těl. Jitka zbledla. Ten pohled na části těla v pokročilém stadiu rozkladu jí nesvědčil. Iva si naštěstí včas uvědomila nutnost co nejrychleji odejít, protože se blížili poskládání bojovníci a ti by jim to spočítali.

Ty usekané části dělaly přední voj. Musí pryč, nedaleko je slyšet boj a není pochyb, že nepřítel prorazí chabou obranou. Však do bezpečí schází jen kousek běhu chodbou. Holky se chtějí dát opět do běhu a utíkat dál, když se zarazí. Před nimi se ve vší tichosti se seřadily usekané části a to velice rychle. Náhle byly v kruhu, zalitovaly přerušení běhu. Ivě se zvedal žaludek z trčících šlach a cucků hnijícího masa. Pohlédla na jednu i na druhou stranu, ale ty potvory nenechaly nikde ani škvíru, kruh byl uzavřený. Měla chuť hystericky zaječet, ale to nebyl dobrý nápad, upozorňovat na sebe, a proto ho zamítla. Druhý zoufalý pohled nebyl už tak strašný, proto skoro omdlévající Jitce odvážně řekla: „Vždyť jsou tak mrňaví, to projdeme.“ Zapomněla však zmínit, že jsou „zákeřní jako ďáblové.“ Nato se rozběhla, nedbajíc na to, že po ní chňapou ruce s dlouhými špinavými nehty a škrábou jí nový oblek a ta hlava na noze vřeští neustále dokola jako zaseknutá: „Roztrhejte je... roztrhejte je, dělejte... vy nemehla!“ Protože se jí zdálo, že ji spolu bojovníci neposlouchají a viděla jen nezdar s neúspěchem, vložila se do toho sama. Přiskočila v pravou chvíli a Jitce zákeřně

podrazila nohy. Ta se skácela na tvrdou podlahu a zavalila několik chodidel a dlaní. Rázem měla u sebe celé procesí torz těl. Hlava propukla v hurónský smích. Ivě se zvedal žaludek a jako už po několikáté si pomyslela: „Tohle je konec.“ Není divu, ruce s dlouhými drápy ji začaly drásat, asi jí unikl bolestný výkřik, který povzbudil hlavu k ještě hurónštějšímu a šilenějšímu smíchu. Jitka, protože byla jen kousek od ní, zašlápla několik osobních hlídačů, kteří jí zabraňovaly, aby Ivě pomohla. Nedařilo se jim Jitku zadržet, zato zabíjely drahocenné chvíle na záchranu. Co chvíli se nějaký shnilý hnát dostal do nebezpečné blízkosti jejího krku a chvíli trvalo, než se ho zbavila. Další Ivin výkřik jí však dal odvahu a sílu jednat rychle. V hlavě se jí rozhořel žár pořádného vzteku vůči těm malým potvorám a hlavně té odporné hlavě, jež se smála Ivině bolesti. Přeskočila houf paží, které zachytly nové roucho a poznamenaly ho dlouhou trhlinou. Než si hlava stačila uvědomit Jitčinu přítomnost, už se díky vzteklému kopanci kutálela po podlaze a pak s poskakováním seskákala po špinavých schodech do patra pod nimi. Torza těl se vydala okamžitě za ní, aby jí pomohla na nohu. Některé části se ale nechtěly živé kořisti jen tak vzdát. Držely se Ivy jako klíšřata, a tak potom, co jí Jitka pomohla na nohy, visely z roztrhaného stejnokroje neochotny se pustit. Jitka je bez rozmyšlení škubáním odtrhala i s kusy látky i za cenu viditelných hlubokých škrábanců. Sotva se zbavily posledního dotěry, sprintem utíkaly pryč v roztrhaných zakrvácených šatech. Do sálu, kde za nimi zapadla těžká vrata.

Naneštěstí do přeplněného sálu okny vlítli přerostlí netopýři a to začal ten pravý chaos a panika. Lidé zmateně utíkali. Na koho netopýři zaútočili, ten křičel bolestí, protože tito tvorové byli zřejmě dlouho o hladu, a tak ukusovali prsty a z rozdrásaných tváří vyžírali oči a vytrhávali kusy masa. Ivy a Jitky si zatím nevšíмали, jelikož měli prozatím jinou „práci.“ Iva s Jitkou zmateně pobíhaly a snažily se najít úkryt. Prokličkováním se dostaly do středu obrovského sálu, kde stál silný sloup. Opíral se o něj stařec ve stejnokroji chrámu. Z vrásčité vážné tváře se dalo vyčíst, jak moc má naspěch. Za nesrozumitelného mumlání rychle něco drápal pavím, dosti ošuntělým brkem, do knihy. Byl tak zabraný do své práce, že ani neslyšel, jak Iva překvapeně vyjekla: „To je ta kniha, ale asi v novém vydání, ten stařec ji ještě nedopsal. Vrátili jsme se v čase?“ Jitka nevěděla, zdali se radovat z tohoto objevu. Kniha není dopsaná a co víc, má ji ten stařec. Nahlas vyslovila jednu z pálivých myšlenek: „Co teď? Ten stařec knihu zřejmě dobrovolně nevydá.“

Vtom se ozvala rána. Vrata povolila pod nápořem trollů a dovnitř se hrnuli mrtví bojovníci. Setkali se pouze se slabou obranou a zahrnuli všechny přítomné smrtícím deštěm šípů. Pár jich prolétlo i v těsné blízkosti dívek a zasáhlo písaře. Ten chvíli se smrtelnými zraněními bojoval. Rudá skvrna na šatu rostla a s krví unikající z těla unikala i život. Písař s posledních sil dopsal poslední řádek. Smrt již netrpělivě přešlapovala. Podle toho také poslední řádek vypadal. Nedalo se ani mluvit o písmu, ale jen o nesrozumitelné vlnovce.

Náhle se vše začalo třást a okny fučel ledový víchr, přízračné světlo zmizelo, poslední zbyteček se nacházel v sále. Jitka bleskurychle sebrala knihu z rukou mrtvého pisatele a začala číst tajemná slova. Ta však nereagovala, ani nezasvítila, natož aby hořela, výsměšně na ni pokukovala pod závojem nesrozumitelnosti. To ji naštvalo, a tak zaklela: „To snad není možný, ona si přestane fungovat, když to nejvíc potřebujeme.“ Iva však měla víc fantazie, a tak ji napadlo prostinké řešení. Chceme opačný úkon než minule, když nás sem kniha dovlekla. Tedy i směr otáčení klíče se musí obrátit. Číst slova odzdoa nahoru a zprava doleva by mělo fungovat. Beze slova vytrhla Jitce bichli z rukou a bez vysvětlení začala číst pomalým tempem. Jitka se ani nerozčílila, protože viděla, že to funguje. Slova stále rudla a plála vyhasínajícím plamenem. Iva se hlemýždím tempem doplazila pomalu ke konci. Jitka se jen znepokojivě dívala na poslední zbytečky obránců a obrovskou převahu útočníků. To nemohou stihnout! Naděje padala jako domeček z karet pod nápořem větru. Jitka netrpělivě vyzývala Ivu ke spěchu a neustále se ptala, kde čte, jelikož nepřítel se kolem nich rojilo stále více a více. Obránci je nedovedli zadržet a prokluzovali mezi nimi jednotlivci i skupinky mrtvých netvorů, jež obstarávaly skutečná jatka mezi bezbrannými lidmi. Náhle se objevila skupinka nových útočníků. Bylo jasné, co zamýšlejí. Natáhli tětiny, do nichž byly založeny

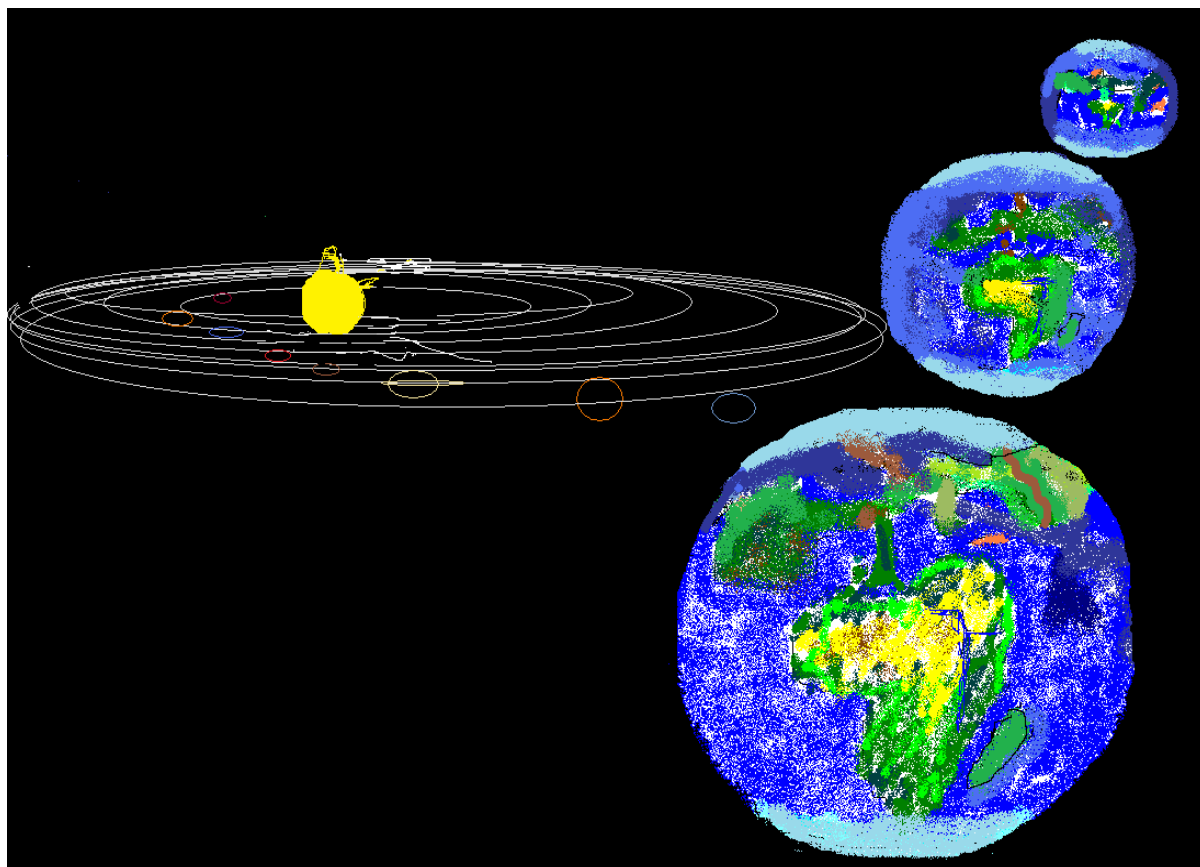
černé šípy, a celkem rychle zamířili. Naštěstí Iva v tu chvíli už dočetla, a tak místo temnoty a ostré bolesti v hrudi, ucítily obě zase nedostatek kyslíku a opět padání nicotou. Šípy dopadly s třesnutím na místo, kde před mžikem postávaly. Místo do měkkého masa narazily na tvrdý kámen. Právě včas zmizely šípům a i konci světa. Tím zmizely poslední kapičky světla a chrám spadl. Z posvátných zdí obdivuhodného chrámu zbyly pouze ruiny, jež pohřbily poslední živé bytosti v suti.

Jitka s Ivou se vyděšené vrátily do chatičky. Měly jen chvilinku na dospání, vymyšlení odůvodnění škrábanců a převlečení do „civilního“ oblečení, jelikož slunce se už skoro dralo zpoza východního obzoru.

Avšak po této návštěvě se leccos změnilo. Sladký spánek dívkám ztrpkl, okořeněný nočními můrami, v nichž oni Smrti neunikli a ona si vybrala daň za krátkou návštěvu světa, kterému neříkáme jinak než Podsvětí. Nikdo však neví o dřívější kráse mrtvé pustiny...

V noci se dívky bály spánku jako čert kříže, se zavřením očí se do odpočinku vkrádala hrůza, smrt a ozvěna smíchu té prapodivně znetvořené hlavy. Prášky na spaní sice usnutí zaručily, ale zatarasily únik z nočních můr trhavým probuzením. Nic však netrvá věčně, a tak i nálepka hrůzy pomalu zmizela a zbyla po ní jen jizva, jež připomínala Kronika Podsvětí a otřesné zážitky z krátkého pobytu v dobách boje o přežití světa, který Tma vyhrála. I kniha ztratila svou přemísťovací moc. Dívky nenalezly nikdy dost odvahy podívat se do ní znovu, a tak kniha zmizela zpět do vlhké díry a nikdo se nikdy nedozvěděl, jak se krásný kraj změnil v pustinu a poušť černé tmy, jež skryla veškeré hrůzy, ale i vzpomínky na lepší časy.

Kamila Loučková, 8. B, kroužek tvůrčího psaní

Eliška Vrňatová, 6. A (malování na PC)

Ostrov vodopádů

Vidím krásný ostrov v dáli,
jeho svit mně v očích pálí.
Zelené stromy, písek zlatý,
stojím v něm a pálí paty.
Vcházím do deštného pralesa,
když se rozhlédnu, srdce zaplesá.
Tolik hmyzu, plazů, ptáků,
co na nebi se honí se mraků...
Však něco mě ruší z mého snění,
ozve se vody krásné zašumění.

Projdu křovím, uvidím vodopád,
zůstanu s otevřenou pusou stát...
Nikdy jsem takovou krásu nezahléd,
neotálím a vykročím rychle vpřed.
Vidím, jak voda po skále dolů padá
a krásu si v sobě v tom letu střádá.
Chci jít jen o krůček, o krok blíž,
vtom jsem se ze snu probral již.
Myslet na tu krásu však pořád budu
a určitě tam zas někdy ve snu půjdu.

Anna Melicharová, 6. A, kroužek tvůrčího psaní

Daniel Strnad, 7. B (malování na PC)

Výlet

Jedu si takhle na kole po mostě nad Vltavou,
bota mi dře o asfalt, už ji mám děravou.
Rukou si z čela stírám pot, je to fuška velká,
otevřu pusou a ouha - vletí mi tam včelka.
Hodně jsem se zakuckal, vlétla mi do krku
a tam se pak dala do zběsilého úprku.
Otevřel jsem znovu ústa, včelka už je venku,
však uviděl jsem u své nohy roztvající fenku.

Nejdřív si mně očuchala,
pak mi nohu počůrala.
Tak jsem jel s tou mokrou nohou tři kiláky zpátky,
hrozně moc to zapáchalo, co v tom je za látky!?
Doma jsem tu svoji botu usilovně drhnul,
vypadala jako nová, však zápach se z ní nehnul.

Anna Melicharová, 6. A, kroužek tvůrčího psaní

Smutná příhoda

Po orosené louce jedu takhle na koni...
Je to krása veliká, až se slza uroní...
Užívám si krásný cval...
Přeskočíme strouhu a jedeme tryskem dál.
Když tu náhle na silnici auto se vyřítí.
Snažím se vyhnout, ale on snad neřídí!
Kůň leží na kapotě, já spadla do trávy,
motá se mi hlava, však stoupám si na nohy.
Hlava se motá, však ke koni rychle běžím,
špatné myšlenky v duchu zaháním.
Z posledních sil se ještě zvedl,

do stájí mě naposled svezl.
Potom si do trávy lehnul...
A už ani řasou nehnul.
Když si tak někdy doma jen tiše sním,
svého milého koníčka přitom vidím,
jak se tam venku v dešti vzpíná,
snad na mě v koním nebi vzpomíná...

Anna Melicharová, 6. A, kroužek tvůrčího psaní

Markéta Buchtová, 6. B (malování na PC)

Loučení se školou

Ráno vstanu rozespalá:
kéž bych tak byla ještě malá...
Devátá třída, konec roku,
slzy mi stékají po celém oku...
Hodím se do gala, jdu pomalým krokem,
už vidím ji jen pouhým okem.

Tak už jsem u vchodu do školy,
jak tam však vejdu, srdce mě zabolí.
Jdu chodbou: první třída, druhá, třetí,
nějak ten čas moc rychle letí...
V první jsem byla před osmi roky,
to jsem milovala maminčiny noky.
Jdu tedy dál a vidím 9. A,
pořád svůj krásný vzhled má.

Vzpomínám, co jsme se nasmáli,
když Áně jsme penál sebrali.
Když učitelce se kafe vylilo
a sešity pěkně jí polilo.
Jak jsme jednou do dálky skákali,
a při čejáku se pěkně flákali.

Najednou vzpomínky zmizí...
Už vím, že tato škola má srdce ryzí...
Venku však už stojí táta
a jako vždy náramně chvátá.
Opustím ve smutku svoji školu...
Proč, proč na ni nemohu znovu?
Odcházím..., do auta sedám,
tátovi na přivítanou pusu však nedám...

Anna Melicharová, 6. A, kroužek tvůrčího psaní

Podzim

Listí zlátne, dny se krátí,
čas se nikdy nenavráť.
Ten čas léta, velkých prázdnin
vítr odvál a přines podzim.
Podzim přišel jako voda,
ten si nás zas ale podá.

Na podzim procházím parkem,
barvy tu zkoumám bedlivým zrakem.
Vydám se kupředu, přidám do kroku,
zhlédnu milence, jak drží se za ruku.
Když při sobě jsou zas,
pro ně se zastavil čas.

S vlasy mými vítr si lehce pohrává,
pod nohou listí šustí, to pohody dodává.
Tak jako slunci nezabráníš zapadat,
i listí každý rok musí opadat.
Ztrácí se pomalu ze stromů,
by ztratilo své barvy v útrobách příkopů.

Jana Sládková a Kristýna Kurincová, 8. A, kroužek tvůrčího psaní

Veronika Sýkorová, 9. A: Podzim v Brdech
(z fotografické soutěže Žijeme v přírodním parku Třemšín)

Kapky

Lesy a louky nezdobí perličky,
jsou jen kapičky třpytivé rosičky.
I když jsou bez ceny, jsou skoro zlatý,
kapičky života, kapičky krásy.
Vždy nad ránem zdobí louce vlasy,
kapičky života, kapičky krásy.

Někteří tvrdí, že z nebe k nám spadly,
avšak to víly hvězdám slzy ukradly...
Roztrousily je po lukách...
I do lesů pár zbylo...
Zmizí vždycky nad ránem dříve,
než se světlo rozlije.

Kamila Loučková, 8. A, Anna Melicharová, 6. A, kroužek tvůrčího psaní

Tomáš Jeníček, 7. B (malování na PC)

Čekání

Sedávám u vody, u květů, u luny.
Ty nepřicházíš, i když už bude den.
I když svítá
a luna v jezeře odrazu se zříká.

Přijď prosím,
modř pomněnek ve srovnání
s očima tvýma bledne.
Přijď, než stek po tobě srdce mé rozerve.

Stačí krátké setkání s tvýma očima
a stesk zmizí jako den po setmění.
Jen krátký, kratičký pohled...
Kéž jednou, třeba naposled, mohu zahlédnout havraní
tvou kšticí.

Snad za setmění, snad vzpomeneš si,
že u vrby starý čeká tě tvůj milý.
Snad přijdeš a nenecháš utonout mě v stesku.

Kamila Loučková, 8. A, kroužek tvůrčího psaní

Flétna

Na černém pahorku
žena v kápi skloněna.
U úst vložena flétna kostěná.

Do praštění hromů ověnčujících horu
smutných tónů line se hlas,
volající mrtvé mezi nás.

Za tónů bolesti a ztrát
černé duše hodlají
úctu noci vzdát.

Za té noci jediné,
kdy nebezpečno pro živé
budou tmě se kát.

Při prvních tónech žalozpěvů
započne vítr silně vát.
A ani ne mžik a mrtvé budeme potkávat...

**Kamila Loučková, 8. B,
kroužek tvůrčího psaní**

Dálky

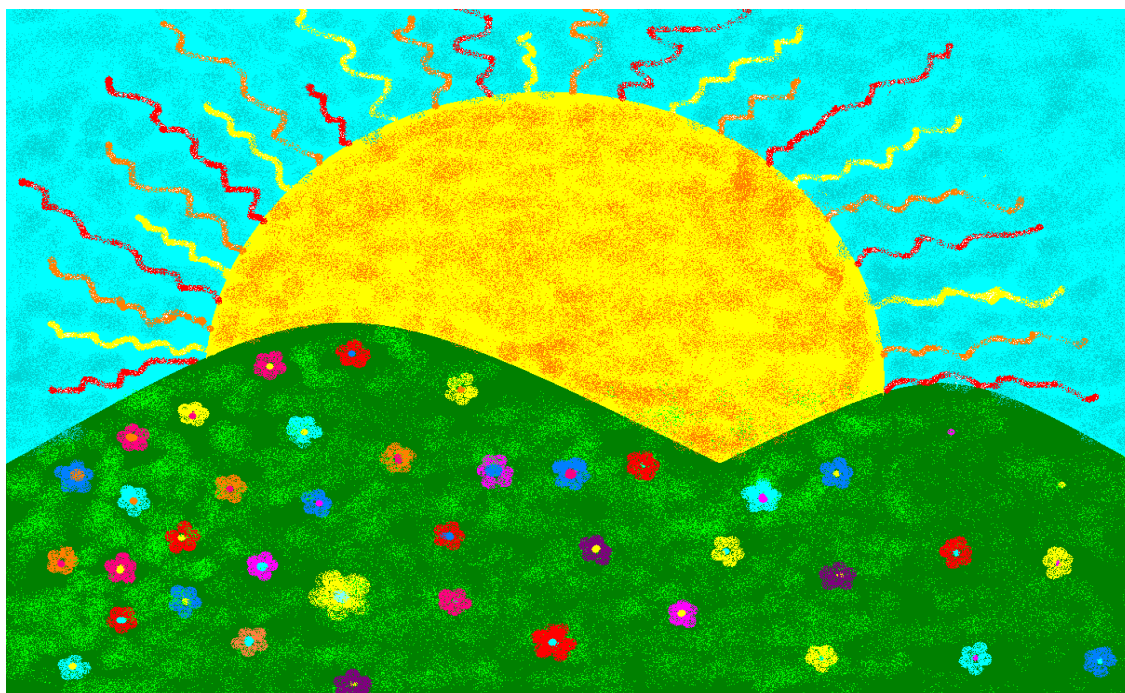
Hledím v dálku a sním,
co za kopci a obzory...
Něco mě táhne dál,
tam, kde zjara sníh tál.
Slunce svítí
a na lukách kvete kvítí tak,
jak jsem je zde nevidal.
Nebo doted' já snad spal?

Louky šimrají paprsky
a motýl s motýlem si hrají,
ševel buků tajemství hvozdů tají.
Co skrývá kapradí?
Či co zpívají potůčky hor a roklí,
jež v řeky vzrostly
a ubírají se v mlhavé dáli?

Co za dračími hřbety hor?
Vysněné krásy?
Či stejný kámen,
stejný strom a louka plná květů, trávy...
A vítr nenosí daleké zprávy
jen dech zimy z hor a vrchů.

Tam jako tady.
Noční baldachýn pošíť perlami
a podoby luny se také střídají.
Staré vrby máčejí v tůních vlasy tak,
jak plynou časy stále dál a dál...

**Kamila Loučková, 8. B,
kroužek tvůrčího psaní**

Hung Thao Buiová, 6. A (malování na PC)

Co je to láska

Láska... co to vlastně znamená?
Třeba jen dvě různá jména.
Jméno holky a kluka...
A také jak zlomené srdce puká.
Láska je cit silný velice
třeba za svitu měsíce.
Láska je ráj tady na zemi,
celičký provoněný růžemi.
Láska je to nejhezčí, co člověk může dát
a pak už si jen něhu přát.
Lásku pozná každý sám
už jen tím, že tě v srdci mám.

Láska zlá umí také být,
nemůže jen to krásné mít.
Láska, smutek i nevěra patří k sobě
a já to musím říci tobě.
Láska neznamená jen mít rád,
láska musí hodně milovat!
Láska mezi lidmi panuje
často se i na zeď maluje.
Láska je něco mezi mužem a ženou...
Na první lásku všichni si vzpomenu...
Jak vodili se za ruce
a schovávali se v kapuce.

Jana Sládková, 8. B, kroužek tvůrčího psaní

O lásce

Růže je znakem lásky,
omotává lidem přes oči pásky.
Milovat je velký cit
a každý si přeje ho mít.
Na srdci nás láska často tíží,
občas nás přivádí i do obtíží.
I když nejsem básník, který verše skládá,
jsem jen holka, která má svět ráda.

Obejmi mě

Někdy tělem svým obejmi mne,
ať je to v noci nebo ve dne.
Obejmi mě, až bude nejhůře,
až přijde zlá bouře,
až uvidíš v mých očích slzy,
prosím tě, obejmi mne – a to brzy.

Jana Sládková, 8. B, kroužek tvůrčího psaní

Josef Hořejší, 8. B, z fotosoutěže Žijeme v přírodním parku Třemšín

Dobré ráno

Dobré ráno, raničko,
vstávej, vyšlo sluníčko!
Jak spinkalo moje zlatíčko?
Chtěl jsi děvče, co verše skládá
nebo holku, která tě má ráda?
Přeji krásný den...
Ať se ti splní tvůj dnešní sen...
A další básně uslyšíš příště...
Doufám, že bude to na vhodném místě!

Chtěla bych...

Chtěla bych být jen s tebou,
a to i nocí temnou...
Chtěla bych stát po tvém boku,
celičký život – až do sta roků.
Chtěla bych stát vedle tebe...
Dívat se s tebou na modré nebe.
Chtěla bych tě líbat na ústa...
Tak netvař se jako kapusta!
Chtěla bych pro tebe úspěchy v životě...
Je tu však problém: Najdu tě?
Chtěla bych s tebou projet celý svět,
dříve než bude mi šedesát let.
Chtěla bych se s tebou jen smát...
Čemu a proč? Načpak se ptát!
Chtěla bych s tebou koukat na hvězdy...
To chtějí přece všechny nevěsty!
Chtěla bych...

Stýská se mi

Po tobě jen,
stýská se mi.
Zdál se mi sen,
odešels mi.
Týden bez tebe,
je jako svět bez modrého nebe.
Před mýma očima,
udělala se zima.

Láska

Lásku umím každému dát,
nemusí se mě nikdo bát.
Lásky mám pro každého dost,
mezi lidmi z ní postavím most.
Lásku však neumím tomu dát,
kdo mi dokáže do očí lhát.
Tomu, kdo chce si jen s city hrát
a nikdy neměl nikoho rád.

A co že to ta láska je?
Často jen srdce zlomené...
Však je i ráj na zemi
provoněný nádherně růžemi.
Láska je cit silný velice,
sním o ní za svitu měsíce.

Jana Sládková, 8. B, kroužek tvůrčího psaní

Josef Hořejší, 8. B, fotosoutěž Žijeme v přírodním parku Třemšín

Kvalita

Bezpečné a kvalitní hračky -
děti po nich touží plačky.
Však realita je trochu jiná,
nám na trhu panuje Čína.
Její hračky se dětem moc líbí,
hned se jim však rozbíjejí.
A protože se jim líbí moc,
proplácou pro ně celou noc.
Rodiče jsou z toho trochu paf,

že musí koupit nové zas.
V televizi pak večer hlásí,
že čínské zboží škodí zdraví.
Obsahuje prý samé ftaláty,
je nezdravé, jak naše saláty!
Šup tedy s hračkou do koše,
ať dětem škodit nemůže.
Zítra koupíme jim jinou,
však pozor – jen s českou kvalitou!

Bára Valentová, 8. B, kroužek tvůrčího psaní

Básnická variace na Českou kvalitu

Děti hračky rády mají,
proto si jich užívají.

Jen Eko hračky rádi máme,
ve frontách se na ně načekáme.

Však na Číňany pozor dej
a Českou kvalitu si vybírej.

Zaručí ti dobré zboží,
ne to, co se hnedka zkazí.

Český nábytek, to kvalita jest,
pro něj do obchodů rychle si běž.

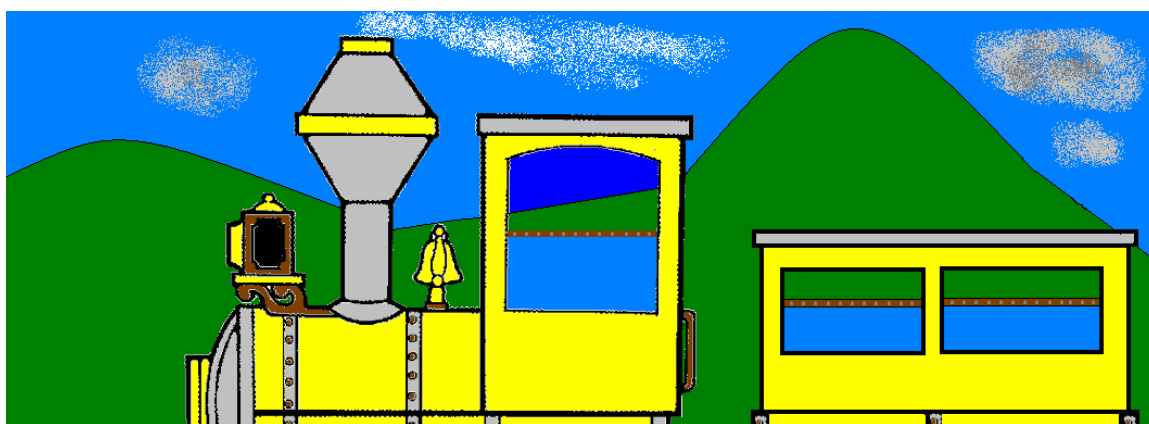
Hračky, domácnost, zahrada,
všude se osvědčí kvalita.

Maminka, tatínek, dětičky,
znají ty zlaté české ručičky.

Czech made – to je kvalita,
po celém světě rarita.

Jedničkou je dávno na světě,
teď už to nikdo nesplete!

Kristýna Kurincová, 8. B, kroužek tvůrčího psaní

Jakub Pazderník, 8. A, malování na PC

Značka Česka kvalita

Nejlepší je kvalita česká,
je totiž strašně moc hezká.
Česká kvalita - nábytek,
koupím ho pro svůj příbytek.
Ekologicky šetrné službičky,
využívají všechny lidičky.
Hračky bezpečné a kvalitní,
tak ty jsou dnes dosti raritní.
Ta naše značka Czech made,
to není žádný šmejd.
Certifikované služby it,
že by byly dneska „in“?
Značka „Podporované zaměstnání“,
měla by značit pomáhání.
Kvalita zaručená,
je asi hodně nabručená.
Když dělaj s ní ČSN test,
mohla by mít totiž rest.
Certifikovaný obchod APEK,
že by neobsahoval lepek?

Jana Sládková, 8. B, kroužek tvůrčího psaní

Obuv zdravotně nezávadná,
asi bude hodně uznávaná!
A všude se prosazuje ekologie,
i krtek už jen bezpečně ryje.
Však bezpečnost v dnešní době?
Tak to nejde vůbec k sobě!

PS: Nechci se nikoho dotknouti,
jen světem trochu pohnouti.
Nechci ubližovat nikomu
ani v tom nejvyšším výkonu.
Jen chci, aby toto slovo
na světě něco zmohlo.
A co je vlastně kvalita?
Nejspíš ta nejvyšší elita.
Kvalitní výrobek má řadu předpisů:
Měl by obsahovat i hodně podpisů...
A samozřejmě i nějaká razítka,
neb v nich je ta nejlepší kvalitka.

Česká kvalita

Tu českou kvalitu zajisté znáš,
a proto si s námi o ní zpíváš:

Česká kvalita – ta je prima,
dojetím se mi z ní pustí i rýma.
To ale vůbec nevadí,
ekokapesník to jistě zachrání.

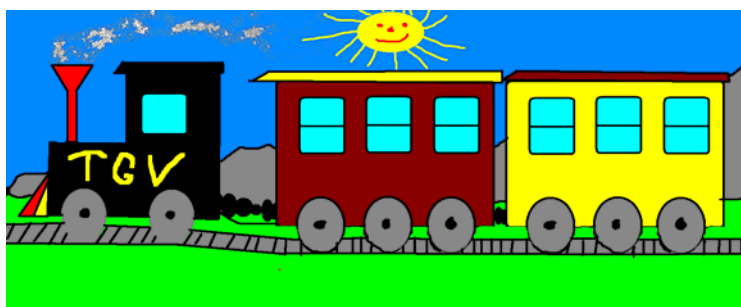
Děti hračky dostávají,
méd'u, klauna rádi mají.
Jsou to bezpečné kvalitní hračky,
bývají kvůli nim v obchodě rvačky.

U mnoha výrobků značka Czech made,
to musí kvalitní artikl bejt!

Czech made je zárukou kvality
a patří do evropské elity!
Na trhu je jasnou jedničkou,
proto slavím ho touto básničkou.
Však dejte si pozor, dejte si bacha,
nenakupujte nikdy u Číňana!
Do jeho krámu když zapadneš,
jen samý brak tam dostaneš.

Kvalitní ekologické zboží,
to je dnes na trhu boží.
Počítá i s recyklací,
Češi už jsou zkrátka tací.
Ta nejlepší česká kvalita,
bývá ve značce zalita!

Kristýna Kurincová, 8. B, kroužek tvůrčího psaní

Martin Holan, 8. A, malování na PC

Mír, láska a naděje...

Ahoj, já jsem Jitka a chodím do 6.B. Nemám moc kamarádů, vlastně nemám vůbec žádné kamarády. Holky se proti mně spikly a já se neumím bránit. Tak abych to shrnula: můj život je jedna velká katastrofa jak ve škole, tak doma ...

Byl advent, když jsem přišla do školy, tak jsme tam zapalovali první adventní svíčku. Holky se mi zase začaly posmívat a já opět nevěděla proč, prostě normální den. Mamka kupovala adventní věnec, koupila moc hezký, ale ona se na něj stejně nekouká, kupuje ho jen kvůli mně. Když se zapaluje první adventní svíčka, vzpomenu si na to u nás doma jenom já a rodiče mě pošlou ji zapálit. Kdybych je náhodou poprosila, jestli by nemohli jít se mnou, odbydou mě tím, že dlouho pracovali a že jsou unavení. Proto jsem se letos ani neptala a šla jsem zapálit svíčku sama. O adventu by měl být mír a klid, ovšem toho jsem se já nikdy nedočkala. Holky ve škole pořád provokovaly a už se těšily, jak mě ztrapní, protože pod stromečkem ve škole nebudu mít žádný dárek. Získat klid a pokoj by bylo úplně to nejlepší, co bych si přála a mohla dostat pod stromeček ... Vlastně jsem si přála při zapalování první adventní svíčky jenom tři věci: aby byl mír, chtěla jsem získat přítele a možná taky lásku.

Když jsem přišla druhý den do školy, bylo mi divné, že holky se mi neposmívají. Naopak, dokonce mě pozdravily, ale ne tak jako vždy: třeba ahoj blbečku, ony mne oslovily mým jménem: „Ahoj Jitko,“ pozdravily. Že by se mi moje přání splnilo? No jestli ano, tak jenom jedno, protože i tak jsem byla pořád bez kamarádů a bez lásky, jen byl klid. Aspoň něco. Když jsem zapálila druhou adventní svíčku, přála jsem si získat přítele. A ano - druhý den se mnou ty holky dokonce kamarádily a bavily se se mnou, vzaly mne mezi sebe, bylo to super! Když jsem zapalovala třetí svíčku, měla jsem jen jedno přání: už jsem nechtěla mít lásku od kluka, ale od rodičů. Věděla jsem, že mě mají rádi, ale nedávali to najevo. A druhý den - no ano, rodiče si mě všímali, ale pak mi došlo, že to vlastně nedělají sami od sebe, že já jsem jim to vlastně přikázala a připadala jsem si strašně ubohá. Musela jsem to napravit. Při zapalování čtvrté adventní svíčky seděli rodiče u mě a já jsem si přála, aby se to všechno vrátilo do normálu ... Říkala jsem to s nadějí, že to bude jako předtím, ale ne horší... Jakmile jsem to vyslovila, tat'ka se zvedl, že se jde koukat na fotbal, ale pak se zastavil, otočil se a řekl: „Já raději zůstanu tady s vámi.“ Měla jsem hroznou radost, ale do školy jsem šla následující den opět jako na popravu: měli jsme si dávat dárky. Ach jo, ten den jsem neměla moc ráda. Holky se na mě koukaly a pošklebovaly se. Až na jednu, ta si mě nevšímala. Když se rozebíraly vánoční dárky, stála jsem u lavice a dělala, že je neslyším. A co to najednou zaznělo? Moje jméno! Dostala jsem dárek od jedné z holek. Byl to medvídek a bylo na něm napsáno „*tvůj nej kamarád*“. Štěstím jsem se rozbrečela. Mimochodem s tou holkou kamarádím dodnes a zjistila jsem, že naděje umírá poslední a mně už nikdy díky letošnímu adventu nezhasne.

Pavlína Kubíková, 7. A, kroužek tvůrčího psaní

Veronika Burešová, 9. A – fotosoutěž Žijeme v přírodním parku Třemšín

Jeden za všechny, všichni za jednoho

Ahoj, já jsem Jindra a chodím do 6.C jedné základní školy. Je tu hodně dětí a já se mezi nimi cítím úplně ztracený, jako bych byl neviditelný. Ale někdy je lepší být neviditelný, zvlášť když procházím kolem svých spolužáků... Ne že bych se bál, jen z nich mám respekt...

Moje maminka je právnička a nemá na mě moc času a s taťkou jsem jen dva dny v týdnu, rozvedli se s mamkou asi před dvěma roky. Ještě dnes mám pocit, že v ten den, kdy mi to maminka řekla, se mi zhroutil svět. Neměl jsem kamarády a nikdo mě nepodržel... Moji „kamarádi“ se mi smáli, ať už jsem udělal cokoli. Měl jsem pocit, že na světě není nikdo, kdo by mi rozuměl a nebo mě měl rád... Připadal jsem si strašně sám. Často jsem se sám sebe ptal: proč zrovna já? Proč nejsem třeba jedním z těch spokojených a šťastných spolužáků? Oni se mi buď jenom posmívali nebo mě úplně ignorovali. Nemyslete si, takový absolutní nezájem a ignorace je někdy horší než bití a nadávky. Vždy, když jsme měli něco dělat ve dvojici, tak kluci byli radši ve trojici, než aby byl někdo se mnou. Každý den ve škole se pro mě stával utrpením. Chodil jsem tam jako na popravu. Můj úhlavní nepřítel Jakub mi každý den něco vyvedl. To by mě ale tolik netrápilo, je to známý grobián, ovšem ranilo mě, když se mi ostatní smáli a pokřikovali na mě, nadávali mi a uráželi mě. Nikdy jsem se jim nedokázal postavit, jen jsem se svěšenou hlavou mlčky odešel...

Vše vyvrcholilo dne, kdy jsem začal dokonce simulovat nemoc, abych nemusel do školy. Tehdy jsem si uvědomil, že to nemá konce a zoufale jsem ve škole začal hledat kamarády, ale nikdo se nechtěl kamarádit s klukem, ze kterého si každý dělá srandu. Nikoho jsem nenašel, a tak jsem to vzdal.

Jednoho dne po škole se na mě Jakub zadíval tak zlomyslně, že už jsem věděl dopředu, že mi něco se svojí partou vyvede. Rychle jsem šel domů. Jakub a jeho dva kumpáni mě sledovali. Zrychloval jsem krok, až jsem se dal do běhu. Běželi za mnou a zahnali mě do kouta. Co se teď asi bude dít? Jakub mě chytil pod krkem a už mi chtěl dát pěstí. Tu se najednou zpoza rohu objevila parta mladších kluků. Mezi mladšími kluky jsem kamarády nikdy nehledal, nenapadlo mě, že by mi mohli pomoci. Oni se však odvážně postavili mezi mě a Jakuba. Bál jsem se, že těm klukům, kteří se mě zastali, Jakub a jeho parta něco udělají, ale nic jsem neřikal, jen jsem se ustrašeně choulil v koutku a klepal se strachy jak osika. Jeden z těch kluků se otočil a řekl: „Neboj, pomůžeme ti.“ Vyrazilo mi to dech. Konečně na mě někdo promluvil, zastal se mě, neposmívá se mi, dokonce mi chce pomoci. Ten někdo se se mnou chce bavit, konečně kamarád...

Mladší kluci byli v převaze, bylo jich víc a navíc využili momentu překvapení. Jakub byl jejich drzostí natolik překvapen, že nestačil včas zareagovat. Na každého z jeho party byli dva až tři mladší kluci. Takticky se proto dali na ústup. Co na ústup, Jakub a jeho parta docela obyčejně utekli.

Moji noví kamarádi mě zvedli ze země a vzali mě mezi sebe. Bylo mi nádherně, někam jsem začal patřit, někdo o mě stál, chtěl se mnou kamarádit. Patřil jsem do party mezi super kluky a partu jsme postupně rozšířili, protože všude byli kluci i holky, kteří byli jako já a jako my všichni...

Rozhlédněte se kolem sebe, není tam náhodou někdo takový jako já? Nepotřebuje pomoc, není nešťastný, osamocený, bez kamarádů? Jestli ano, zkuste ho vzít mezi sebe. Je to taky člověk a co vy víte, třeba i dobrý kamarád. Mně osobně kamarádi moc pomohli. Začal jsem zase rád chodit do školy, těšil jsem se na hry a zábavy po vyučování. Život začal mít zase smysl. A to všechno zmohlo jen pár kamarádů...

**Pavína Kubíková, 7. A, kroužek tvůrčího psaní, 3. místo v literární soutěži na téma
Cena přátelství - Brno**

Přátelé

Potkáváme se s nimi každý den,
chodíme s nimi častokrát ven.

To štěstí – mít přátelé ve škole,
nepůjdou proti nám do boje.

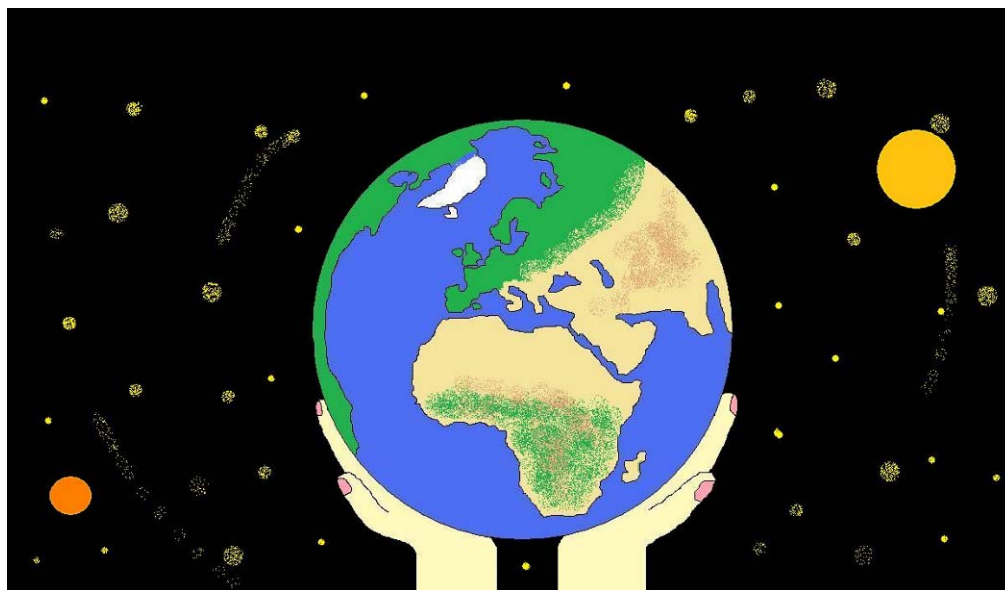
Naši přátelé nám pomáhají,
jsme rádi, že nás též rádi mají.

Přátelé vídají ve mně často hrdinu,
i když mé srdce bije pro ně a rodinu.

Nechci je nikdy ztratit,
oni se nedají snadno uplatit.

Připomínají stěnu, co vyslechne naše přání,
oni nebývají jen tak za něco k mání.

Tereza Hutrová, 8. A, Kristýna Kurincová, 8. B

Markéta Sladká, 7. A (malování na PC)

Sázka

Jednoho dne jsem šla na půdu pro své staré obrázky z první třídy. Když jsem je konečně našla, všimla jsem si, že hned vedle nich leží nějaká stará krabice. Strašně moc mě lákalo se do ní podívat. Ale ne, nepolezu přece někomu do osobních věcí. Vzala jsem své obrázky, statečně přemohla nutkání podívat se, co v krabici je, a odešla jsem. Ovšem ne na dlouho. Moje zvědavost nade mnou nakonec stejně zvítězila, a tak jsem se vypravila na půdu znovu. Když jsem si krabici pořádně prohlédla, zjistila jsem, že je na ní napsáno mamčinino jméno za svobodna. Opatrně, téměř se zatajeným dechem, tak, jako kdybych páchala něco nepatřičného a neslušného, jsem krabici otevřela: byly v ní nějaké staré fotky, mezi kterými jsem objevila i některé mamčiny. Podařilo se mi objevit jednu, na které byla mamka stejně stará jako já teď. Byla moc hezká, tenkrát jí bylo asi čtrnáct let. Stála nejspíš někde u školy, protože za ní byly vidět děti se školními taškami na zádech. Pod touto fotkou ležela mamčinina žakovská knížka z osmé třídy. Překvapilo mě, že i když jsem prohledávala celou krabici, nenašla jsem žádnou jinou žakovskou. Proč byla tahle pro mamku tak důležitá, že si ji schovala? Podívala jsem se do ní, ale nic zajímavého jsem nenašla, až na to, že jsem zjistila, že moje mamka chodila taky do „áčka“. Z toho jsem měla docela radost, ale jinak nic zajímavého. Až najednou...

Na jedné ze stránek je napsaná velkým červeným písmem poznámka. Ale jaká! Její znění mě zarazilo. Stálo tam, že si mamka přepisuje známky. No fuj, mami, to se

přece nedělá! S překvapením jsem na to vykulila oči. Proč zrovna tuhle žákovskou si mamka schovala? Jaký význam pro ni měla? Rozhodla jsem se jí na to zeptat, i když mi bylo trapné a trochu jsem se styděla, že jsem neovládla svou zvědavost a vlezla bez dovolení do cizích věcí. I když, mamka je mamka, ta přece není cizí...

Moje předtucha se potvrdila, mamka se nezlobila, a když jsem se jí zeptala na tu poznámku, jen trochu zesmutněla. Říkala, že to tenkrát pro ni nebylo vůbec jednoduché. Měla prý jen maminku a babičku. Maminka pořád pracovala, a tak byla babička jediná osoba, s kterou často bývala. Přerušila jsem ji: „Ale musela jsi mít nějaké kamarádky, ne?“ Nato mamka s povzdychem odpověděla: „Neměla, až jednou jsem potkala dvě holky, s kterými jsem postupně začala kamarádit. Nebyly to ale moc dobré kamarádky. Znovu jsem mamku přerušila: „A proč jsi s nimi tedy kamarádila?“ „No, protože jsem se nemohla celou svoji pubertu kamarádit jen s babičkou. Potřebovala jsem někoho stejně starého.“ A k tomu dodala: „A jestli to chceš slyšet celé, tak už mě pořád nepřerušuj.“

Jednou se ty holky vsadily: kdo bude mít z písemky z matiky horší známku, pozve tu druhou na pohár. Pohár s jahodami a se šlehačkou – to bylo tenkrát něco. Holky se obrátily i na mě, jestli se s nimi taky nechci vsadit. Tenkrát mi matematika docela šla, byla jsem si jistá, že od jedné z nich pohár určitě dostanu. A tak jsem se s nimi vsadila. Tenkrát stál pohár asi 10 korun,“ dodala mamka. „Tak málo?“ ozvala jsem se. Mamka mi na to řekla, že tenkrát 10 korun bylo veliké bohatství, tedy alespoň pro ni. Byla jsem moc napnutá, jak to s tou písemkou dopadlo a proč mamka přepisovala známky, a tak mamka ve vypravování pokračovala:

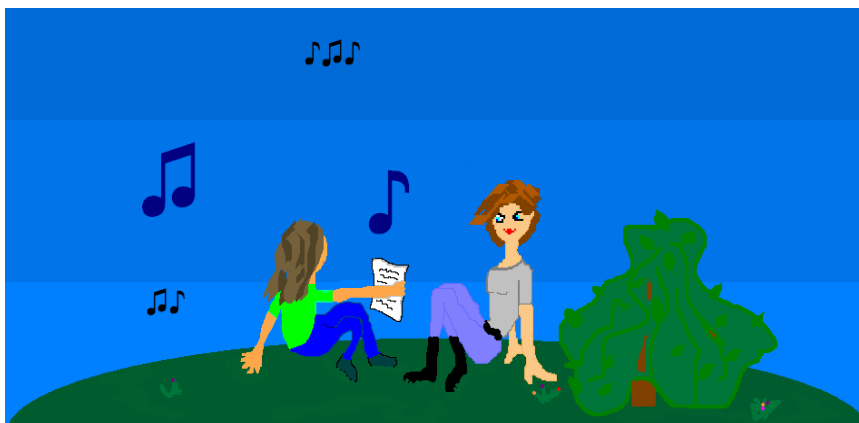
„Tak si představ, že já tu písemku tenkrát, nevím proč, zkazila. Až do večera jsem přemýšlela, kde seženu peníze na dva poháry. Bylo jasné, že nikde, že je to beznadějné. Co na to řeknou holky? Druhý den ráno jsem se jen modlila, aby spolužačky měly horší známky než já. Když nám však učitelka rozdávala testy, uviděla jsem v tom svém jsem hned dvě pětky.“ Okamžitě jsem mamce vskočila do řeči: „No vidíš, a mě to vyčítáš!“ Mamka si mě radši nevšímala a pokračovala: „A tak jsem si ty známky přepsala na dvojku a na trojku. S holkami jsem si dala odpoledne pohár a naivně jsem si myslela, že se na to nepřijde. Ale přišlo. A to hned druhý den. Byl z toho pořádný průšvih: poznámka do žákovské a navíc třídní důtka. A holky se se mnou samozřejmě přestaly kamarádit. Podvedla jsem je přece a obrala je o jejich výhru.“

Doma jsem měla veliký průšvih. Proto jsem se raději už kamarádila jen s babičkou,“ uzavřela své vypravování mamka.

„A proč sis teda tu žákovskou schovala?“ vyzvíдалa jsem na ní. „Abych si pamatovala, že v životě nemá cenu podvádět, protože pravda stejně vyjde najevo,“ řekla mamka.

Chvilí jsem nad jejím příběhem přemýšlela. Byl docela poučný. Potom jsem krabici zase uklidila na půdu, ale do smrti si budu pamatovat, že podvádět nemá cenu.

Pavčina Kubíková, 7. A, kroužek tvůrčího psaní

Viktorie Jordanová, 8. B, malování na PC

Prostě zrзка, regulérní zrзка, a co má být?

(Jsem jiná než ostatní)

Hodně dlouho jsem přemýšlela, o čem psát, protože každý člověk je trochu jiný než ostatní, každý je, jak se říká, „originál“. Někdo se odlišuje vzhledově, někdo zase vnitřně. Když se podíváte na mne, ihned poznáte, čím se liším od ostatních. Jsem totiž „zrзка“. Mám dlouhé rzravé vlasy, za které jsem ale moc ráda a kterých si moc vážím. Ráda si s nimi hraji, motám je do culíků a vytvářím roztodivné, ale pro mě krásné účesy. Jako malé holce mi každý moje vlasy chválil a každý se jich chtěl dotknout, což zůstalo u některých lidí až doteď. Poznámky jako: „Zrzi, zrzi, co tě mrzí...“, na ty už jsem si zvykla, a protože mám i smysl pro humor, udělám si často srandu sama ze sebe. Takže pokud po mě někdo začne tohle pokřikovat, odpovím mu: „...ta rzravá palice, ta mě mrzí nejvíce, já totiž vypadám jak opice!“ I na přezdívký zrзка, zržečka, veverka atd. jsem si postupem času zvykla, ba dokonce jsem ráda, když mě takhle někdo osloví. Beru to jako lichotku a ne urážku.

Když jsem se stěhovala v šesté třídě k tatkově, bála jsem se, jak mě lidi, děti, spolužáci v novém prostředí přijmou. Byla jsem jiná... rzravá. Myslela jsem, že se mi budou posmívat a urážet mě. Už jsem se viděla, jak přijdu domů a budu tátovi vyprávět, jak se do mě naváželi. Honila se mi v hlavě spousta věcí a nemohla jsem z toho před prvním dnem v nové škole ani usnout. První den ve škole, veliký strach, otázka: Co mě čeká? Byla zodpovězena hned, když jsem se setkala se svými novými spolužáky. Už v autobuse jsem se seznámila s Kamilou a Eliškou. Moje budoucí spolužačky. Všechn strach byl náhle pryč. Povídaly jsme si před školou i ve škole. Přijaly mě mezi sebe jako normálního človíčka, jako člověka se stejnými právy, jako kdybych se s nimi znala od útlého dětství. Byla jsem hodně překvapená a dodnes vzpomínám na svůj šťastný den v nové škole. Dodnes si ho promítám v hlavě a hřeje mě z toho u srdíčka. Další dny byly taky super, holky, kamarádky, které jsem si našla, mě provedly po škole a ukázaly, kde co je. Jejich přístup ke mně byl víc než milý. Doma jsem všechno vyprávěla a byla ráda za to, že jsem poznala nové kamarády. O mých vlasech, konkrétně jejich barvě, nepadlo ani slovo. Spíše pochvala, že mám krásné, husté a dlouhé vlasy. Později jsem zjistila, že nejsem jediný rzravý človíček na škole. O rok starší klučina jménem Honza byl také rzravý a zjistila jsem, že bydlíme dokonce i ve stejné vesnici. Navíc jsem začala chodit do dramatického kroužku a tam jsme v rámci projektu Amerika – týden amerického kontinentu sehráli smyšlenou scénku o tom, jak se Vikingové setkali na počátku středověku v Severní Americe s indiány. Hrála jsem jednoho z Vikingů. A jaké mají praví Vikingové vlasy? No přece rzravé! Jak já zářila, když jsem si nasadila vikingskou přílbu! Nebylo hezčího Vikinga v celém představení. Rzvavé vlasy se ukázaly jako přednost.

Dnes už to každý bere jako samozřejmost, sice hloupé poznámky na mou adresu padají pořád, ale já je ignoruji. Je to to nejlepší, co mohu udělat. Nevšímat si jich, ono je to časem přestane bavit a dají pokoj. Za rzravé vlasy se nestydím, mám je ráda a беру to jako krásný dar, který mi dala „matka příroda“. V létě se mi malinko vyšisují od sluníčka, mám takové skoro blondáté melírky, ale jinak jsou pořád rzravé, a tak to taky zůstane. Nechci si je barvit, nechci si je pokazit nějakou chemií, nechci udělat chybu jako teta, která měla krásné rzravé vlasy a nechala si je přebarvit na černo a teď vypadá s prominutím jako smrtka. K rzravým vlasům totiž patří světlá, téměř bílá pleť. A tu když spojíte s umělou černou barvou vlasů, to je hotová katastrofa..

A ještě něco: víte, že se o rzravých lidech říká, že mají vyšší práh bolesti a že jsou chytří? Což teda u mě s tou chytrostí - nevím, nevím, ale u mě se asi moc neprojevuje nebo spíš je to o tom, že jsem líná. Když se mi do něčeho nechce, tak se na to prostě vykašlu. Ne, že bych to neuměla nebo nedokázala, ale neumím se přinutit k tomu, abych to udělala. V tom tedy nejsem jiná než ostatní, v tom jsem zoufale podobná svým spolužákům.

Jana Sládková, 8. B, kroužek tvůrčího psaní

Pod trny růže a květy lilie

Tento příběh začíná na obyčejné pasece, kdesi uprostřed pralesa. Když se ale na ni člověk zahleděl pořádně, poznal, že to není jen tak obyčejná paseka. Obklopují ji vzrostlé stromy, na nichž vřeští ptáci a šumí listí. To listí má však tyrkysovou barvu. Podobné zvláštnosti jste si mohli všimnout i u exotického koberce barevných rostlin pod stromy, které omamně voní. Nyní ale většina rostlin odkvetla, a proto mají jenom semínka s chmýřím, které nás občas zašimrá v nose.

Chmýří by tam bylo opravdu dlouho, kdyby nebylo rozjívěného větru, jenž měl za úkol roznášet bílé padáčky po okolí. Vítr byl však velmi líný, nejraději ze všeho by práskal dveřmi či si hrál s přáteli na honěnou. Bohužel krom zábavy existují i povinnosti. Vítr měl vždy spoustu řečí a námitek, ale nakonec s nekonečným brbláním a nespokojenými poznámkami odříčel konat svoji práci. Vzal mrak chmýří do větrné náruče a s mizernou náladou odletěl pryč. Zavřený ve svém vzteku a příliš zaujatý nadávkami ani nepostřehl, že letí špatným směrem. Zalétl ve svém hněvu příliš na sever, kde je na tyto květiny zima. Moc se však o svůj omyl nestaral. A protože se nudil, začal velkou rychlostí kličkovat a dělat salta. Semínkům se to moc nelíbilo, a tak na něj pokřikovala: „Co blázníš?! Nech toho!“ Jenomže vítr byl myšlenkami zcela jinde, takže měla semínka smůlu. Do reality ho vrátilo až salto, při kterém se semínka rozlétla na všechny strany. Velmi rychle je pochytil zpět do své větrné náruče. Vůbec se neobtěžoval je spočítat, a tak se stalo, že jedno docela malé semínko se elegantně sneslo do údolí...

V údolí tekł křišťálový potok lemovaný javory, u kterých je už roky neudržovaná zahrádka s krvavě rudou růží, bílou lilií a spoustou jiných květin. Protože zahrádku nikdo po smrti obyvatelky zchátralého domu neudržoval, nechyběly ani bodláky s purpurovými chocholkami a dotěrný pýr. Semínko, nikým nepozorováno, dopadlo na zem přesně mezi růží a lilií.

Asi po týdně semínko vzklíčilo a brzy se z něj stala malá rostlinka. Celý záhon si vyprávěl, že se mezi růží a lilií objevilo cosi divného. Každý naši rostlinku popisoval jinak. Macešky kupříkladu tvrdily: „No... je taková... no, jak to jen říct?“ Macešce chvíli trvalo, než našla vhodná slova, ale nakonec přece jenom přihodila drb do sbírky: „...divná a ty modro žluté listy vypadají úděsně. Co když přiletěla z Marsu?“ Nová rostlinka, jež se jmenovala Rozalinda, nechápala, proč po ní vrhají nevraživé pohledy a proč ji častují neméně ošklivými urážkami. Růže s lilií tomu nasadily korunu. Přestože se normálně zrovna v lásce nemají, teď své hádky odložily jen kvůli Rozalindě a s úšklebkem se ptají jedna přes druhou: „To jsi chytla neštovice, nebo co?“ začala kousavě lilie. Růže zachytila nechápavý pohled Rozalindy. Chudák Rozalinda! Jak moc se těšila na zem, kde slunko svítí a všichni jsou spokojení. V nekonečném víru jejích myšlenek přece jen však nastal pořádek. Zatímco ty zbytečné klesly jako kameny kamsi do nejzastrčenějších zákoutí podvědomí, na povrch se vydral rozum. V hlavě se jí rozbřesklo: třeba ta krásná zem opravdu existuje, ale já ji už nespátřím, protože ten lajdák vítr v tom svém bláznivém honění a vztekání na mě zapomněl. V těsném závěsu za touto černou úvahou přišlo hořké zklamání a vztek na osud i na vítr. Proč zrovna já?

Z nekonečných úvah a myšlenek ji probírá další kousavá poznámka na její adresu: „Kéž by z tebe byl bodlák, ten se mnou aspoň ladí a nekouká jak vyoraná myš, když na něj nadávám!“

Od této chvíle začaly být nárážky na Rozalindu čím dál tím kousavější. Byla tak jiná než ostatní rostliny v zahradě, tak zvláštní, nádherná, a to se neodpouští. Ráno jen s největší námahou zachytila třpytivé kapičky rosy, protože růže i lilie si daly velmi záležet, aby se k ní nedostala ani kapka. Skoro se jim to povedlo, ale pár kapiček přece jen dopadlo na její nezvykle zbarvené lístky. Avšak i přes ústrky a strádání, nedostatek vláhy, rostla a sílila. Zanedlouho už se tyčila stopu nad zemí. Plně se vybarvila. Na neobvykle tvarovaných listech, jež jsou modré se žlutými kaňkami nepravidelně rozházenými, často usedali motýli i jiný hmyz a to u žárlivé růže a nesnášenlivé a pyšné lilie vyvolávalo další a další zášť vůči

Rozalindě. Růže stále častěji vzdychala: „Kdyby tu byla má nebožka paní, ta by nikdy nedopustila, aby vedle královny rostlo „Tohle!“ Lilie se s novou sousedkou srovnala lépe. Po nějakém čase ji zlobení omrzelo, takže Rozalindu ignorovala. Nechyběla však u žádného naschválu. A co Rozalinda? Ta si již navykla na všechny naschvály, urážky a jejími přítelkyněmi se staly hvězdy a měsíc. Ti jediní mlčeli. Hlava jí vždy málem pukla pod nápořem myšlenek. Proč jsou ke mně tak zlé? Co jsem jim vlastně udělala? Ovšemže ji nic nenapadlo. A ony nikdy ani žádný pořádný důvod neuvedly.

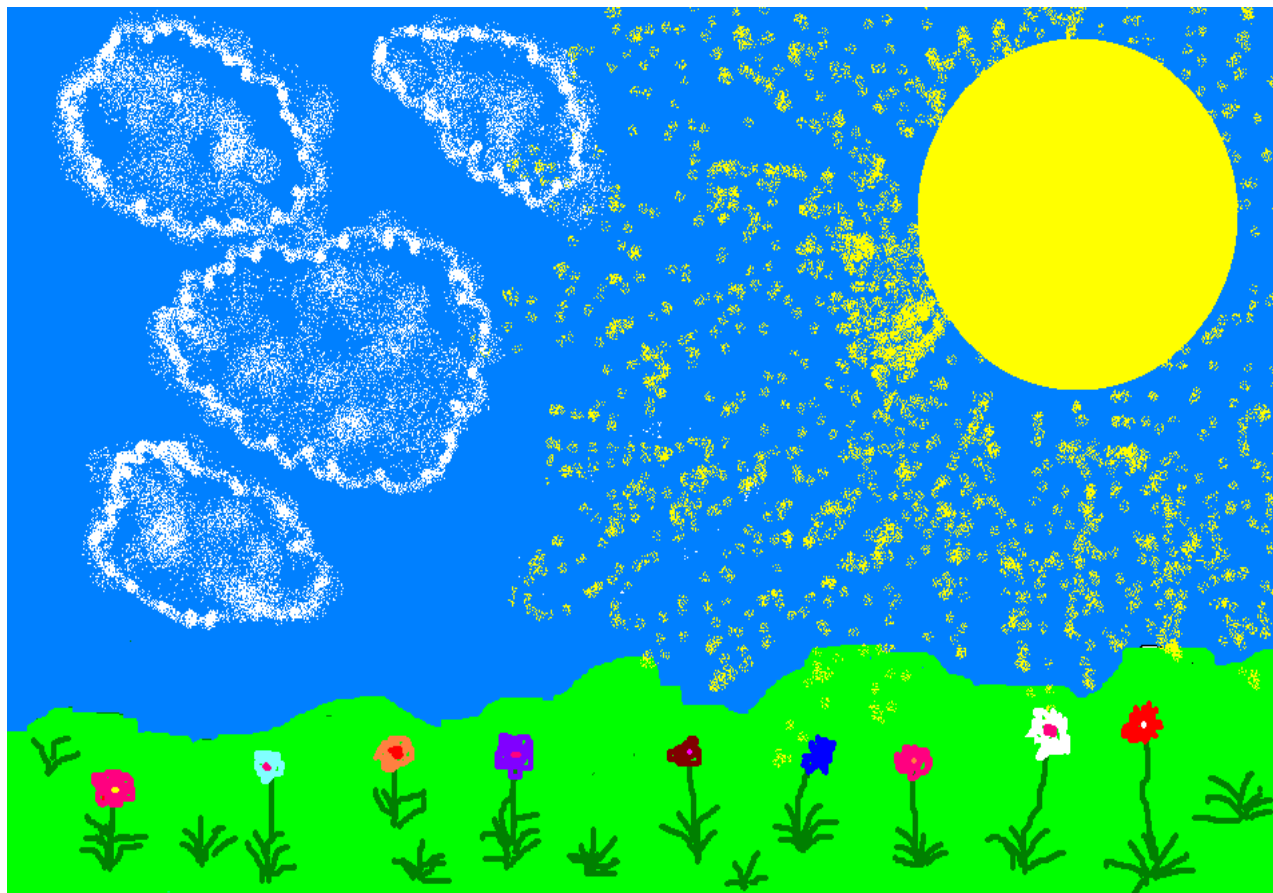
Ke všemu tomu trápení začínala být zima. Jak často si přávala mít kožíšek veverek, které se stále spokojeně proháněly mezi již téměř opadanými javory. Krom kožichu si přála mít nohy. Nejraději by odsud utekla.

Mockrát raději prospala ledová rána, aby nepocítila bodavý mráz. Dospívala po krůčcích k myšlence, že sem vsutku nepatří a je zde pouze omylem. Mezi nimi je černou ovci a bílou vránou a je zkrátka navíc. Stále více práce jí dávalo probudit se. Rána a i noci byly pro ni utrpením. I ve dne už bývalo chladno, hřejivých slunečních paprsků ubývalo, často padala studená mlha a světla bylo čím dál tím méně.

Jednoho rána však už nenašla v sobě sílu vzbudit se. Zůstala ve svém polobdění a polospánku a dopracovala se ke konečné myšlence: jsem tak strašně jiná, nepatřím sem, nemám tu co dělat... To já mohu za vše, za jejich chladné a nenávistné chování.

Dále už jen padala a padala do propasti ve svém podvědomí.

**Kamila Loučková, 8. B, kroužek tvůrčího psaní, 2. místo v literární soutěži
Středočeského kraje na téma Jsem jiný než ostatní**

Markéta Pečená, 6. A (malování na PC)

Jsem sice jiný než ostatní, ale...

Když mi bylo čtrnáct let, vyrazili jsme s rodiči do Řecka na prázdniny. Bylo tam nádherně. Slunce svítilo a já si plnými doušky užíval odpočinku. Na zpáteční cestě domů se to stalo. Pamatuji si jen veliké nákladní auto, které se na nás řítilo obrovskou rychlostí. A pak už byla jen tma, tma a zase tma...

Skončil jsem v nemocnici s polámanýma rukama a nohama a s těžkým úrazem hlavy. Zlomeniny se časem zhojily, ale mé oči už navždy zůstaly ve tmě. Jsem bezmocný, odkázaný na slepeckou hůl a péči rodičů. Je to sice paradox, ale díky ztrátě zraku jako by prohlédly mé ostatní smysly: fungují daleko lépe a dokonaleji.

Mí rodiče si dlouho autonehodu vyčítali, maminka se málem psychicky zhroutila, otec téměř propadl alkoholu. Oba se nemohli smířit s mojí slepotou a já nevěděl, jak jim v jejich zoufalství pomoci. Sám jsem se v tom potácel a hledal se hodně těžko a dlouho...

Dnes už to celkem všichni zvládáme, běžně hrajeme pexeso, Člověče nezlob se, karty nebo kvarteta. Já jsem svůj handicap přijal, vyrovnal jsem se s ním, naučil jsem se s ním žít a dokonce jsem zjistil, že mohu pomáhat druhým. Několikrát jsem na přechodu pro chodce zabránil vidícímu člověku ve vstupu do vozovky, kde je hustý provoz a zelená se ještě nerozsvítila. Někdy totiž i nevidomí lidé mohou druhým pomáhat. Jako třeba já:

Se svými spolužáky jsem začal v devítce trénovat aikido a parkour. Pracovali jsme na sobě intenzivně celý půl roku a šlo nám to čím dál tím líp, i když mi občas musel někdo pomoci. I holky si nás oblíbily, byli jsme bezva parta. Jenomže přišel konec roku, my se museli hodit do gala a rozloučit se se spolužáky, vyučujícími, základní školou... Bylo to docela těžké, ale skončila jedna etapa mého života...

Nyní jsem denně směřoval na střední školu, kde jsem pokračoval ve studiu. A tam se náhle začaly dít divné věci. Například moje učebnice se slepeckým písmem ležela najednou o pár lavic dál, než jsem seděl já. Musel jsem požádat učitele, aby mi ji pomohl najít. Později se situace ještě zhoršila. Jako by někdo zkoušel moji trpělivost, kolik toho vydržím. Jen tak mimochodem se mi samy přesouvaly věci na místa, o nichž jsem neměl ani potuchy. Tyto a jiné vtípky mi hodně ztrpčovaly život. Do kolektivu jsem tady nezapadl, byl jsem zkrátka „jiný“ než ostatní. Zůstal jsem proto věrný svému oblíbenému sportu a dál poctivě trénoval všechny triky a techniky aikida.

Jednou jsem se vracel ze školy domů zkratkou. V parku, stranou veřejnosti, jsem narazil na partu Andyho Lipského, největšího frajera naší školy, který se rozhodl, že mně – slepci - dá pořádnou lekci. Pošťval na mě své dva obdivovatele a poslušné bijce. Velice se bavil tím, že mě konečně srazí na kolena. Lezlo mu na nervy to, že něčím vynikám, jsem jiný, mám handicap a přitom nejsem utápnutý, zalezlý v koutě, ale normálně studuju, žiju, sportuju. Náhle jsem mezi ostatními hlasy zaslechl i známý hlas svého přítele Martyho, s kterým jsem cvičil parkour. Radil mi, abych využil všeho, co umím. Jeho rada byla sice dobrá, ale byl jsem dezorientován a obklíčen. Martyho hlas mě však navedl ke zdi, za kterou jsem se mohl ukrýt. Marty mi kryl záda. Andy pochopil, že sranda asi nebude a jeho vztek se obrátil proti Martymu. Ti tři si ho vzali do parády a podávali si ho mezi sebou. Vyrazil jsem mu na pomoc. Seskočil jsem ze zdi doprostřed rvačky, využil momentu překvapení, protože Andyho kumpáni ani on sám nebyli schopni pochopit, proč jsem se dobrovolně vrátil. Něco jako přátelství a čest jim absolutně nic neříkalo. Nechali Martyho na pokoji a zaútočili na mě. Cítil jsem chvění pudy, použil jsem proti nim pár úderů, které byly účinné, ale nijak zvlášť jim nemohly ublížit. Moje slepecká hůl byla skvělá, osvědčila se jako dřevěná tyč. Najednou bylo ticho. Slyšel jsem jen Martyho oddechování. Ostatní byli pryč. Marty ležel na zemi a sténal. Podle všeho měl zlomenou klíční kost. Poskytl jsem mu první pomoc a zavolał sanitku. Pak jsem šel normálně domů a učil se na druhý den, jako by se nic nestalo.

Za pár dní mi Marty zavolał. Byl už doma z nemocnice a moc mi děkoval za pomoc. Brzy začal zase chodit do školy. Andyho parta byla potrestána a celá škola

si oddychla. Konečně dostal to, co si zasloužil. Já jsem ostatním dokázal, že jsem sice jiný než ostatní, ale nemohu za to a navíc - mohu být stejně platný a užitečný jako ti druzí.

**Marie Rolniková, 9. B, kroužek tvůrčího psaní, čestné uznání v literární soutěži
Středočeského kraje na téma Jsem jiný než ostatní**

Praha za 100 let

Jmenuji se Lucie Matějková a v roce 2110 jsem dokončila studium na fakultě jaderné fyziky. Rozhodla jsem se své štěstí zkusit v Praze a do svého rodného města Příbrami se již nevracet. Když jsem studovala, bydlela jsem na koleji, ale po ukončení školy jsem si musela najít vlastní byt. Protože jsem ze zámožné rodiny, koupila jsem si apartmá v nejvyšším tisícimetrovém mrakodrapu uprostřed Václavského náměstí. Koupila jsem si brouka. Byl to sice nejlevnější a nejpomalejší model vzduchového přenášedla, ale nahoře v oblacích jsem se bála jezdit velkou rychlostí, protože nad Prahou vládl neuvěřitelný chaos a zmatek. Vzduch byl téměř bez dopravních pravidel a řidiči si dělali, co chtěli. Cesta z Příbrami do Prahy trvala pouhých sedm minut. Jak jsem již zmínila, můj model byl nejpomalejší na trhu. Rychlejší by tuto trasu zvládl za dvě minuty.

Vystoupila jsem na Václavském náměstí. Strnula jsem v úžasu. Přes léto se to tu změnilo k nepoznání. Všude samý billboard a jeden supermarket nalepen vedle druhého. Byly zde i obchody, o kterých jsem nikdy neslyšela. Vše se stříbrně blýskalo. Chodníky, budovy, brouci... Jako by to bylo vyrobeno vše jen z čistého kovu. Až z toho přecházel zrak.

Vyrazila jsem po obchodech. Potřebovala jsem si koupit novou televizi. Rozhodla jsem se tedy, že pojedu do druhého patra. Nevím, jestli jsem se již zmínila, ale Praha se pro mne stala symbolem nového začátku. Byla rozdělena do tří pater. Dlouho jsem přemýšlela nad tím, jak je něco takového vůbec možné? Magistrát hlavního města totiž dovolil, aby byly v Praze vykopány obrovské tunely do neuvěřitelné hloubky. Rozdělili je na dvě několikakilometrová podlaží, podepřené mohutnými sloupy. Druhé patro vypadala stejně jako první jen s tím rozdílem, že bylo uměle osvětlované, protože si sluneční paprsky nedokázaly najít cestu přes takovou vrstvu zeminy. Všude byla samá vznášedla a jezdící schody. Ulice byly poměrně široké, nejužší měřila sedm jízdních pruhů v obou směrech. Na střechách budov se rozprostírala parkoviště, kina, muzea, galerie, obchody, restaurace... Našli jste zde cokoli, na co jste si vzpomněli.

Po skončení studia mne univerzita obsadila na místo profesorky, která odešla do důchodu, protože jsem ostatní studenty předčila svými vědomostmi. Můj průměrný plat se pohyboval okolo stopadesáti tisíc měsíčně. Mohla jsem si proto dovolit nakupovat přímo královsky. Zašla jsem do elektra. Bloumala jsem obchodem asi půl hodiny, což bylo naprosto zbytečné. S vybavením, které měly všechny pražské obchody, vám nákup trval obvykle pouze pár minut. Já však bezmyšlenkovitě chodila sem tam a nevěděla, co vlastně chci. Nenašla jsem menší televizi než pětadvacetimetrovou plazmu. Koupila jsem ji. Do práce jsem si chtěla pořídit televizi, telefon a počítač v jedné maličké kapesní krabičce, která pokryje pouze půl dlaně. Stačilo zmáčknout tlačítko a vybrat si. Rozhodla jsem se pořídit si ještě nové oblečení. Jako vyučující vysoké školy musím přece působit seriózně. V obchodě s oblečením měli takové malé zařízení, kde byla uložena veškerá nabídka obchodu. Stisknete tlačítko a vyjede malá mapka obchodu s fotkami obleků a vy si můžete vybírat.

Musela jsem dokoupit i vybavení bytu. Nemám totiž ještě pořádnou postel. Vyjela jsem do třetího patra Prahy a zašla do „Nábytkářství Barbora Lexus.“ Procházela jsem dlouhými uličkami obchodu. V zadní části měli gauče a pohovky v různých tvarech. Šla jsem do levé zadní části, kde jsem objevila překrásnou vyhřívanou vodní postel obrovských rozměrů. Musela jsem ji koupit. Nikdy jsem nic tak famózního neviděla. Pak jsem si šla koupit ještě něco k jídlu. Bylo to vážně divné. Nikde žádná zelenina ani ovoce. Dobrá tedy, koupím, co je a co mi nabízejí. Působí to sice trochu uměle a nepřírozeň, ale třeba to bude chutnat normálně. Ostatně jídlo nepatří k mým prioritám...

Po nákupech jsem se unavená, ale spokojená vrátila domů. Moje nové vybavení tam na mne již čekalo.

Druhý den jsem šla do práce. Měla jsem malý pracovní oběd. S paní De Laine Mix jsme vyjely do luxusní střešní restaurace a diskutovaly o pracovních záležitostech. Nikdy jsem takhle vysoko nebyla. Byla to vážně výška. Nahoře jsem měla takový divný pocit, ale paní De Laine Mix říkala, že si na to zvyknu. Všechno to bylo jako v pohádce. Restaurace není krytá, ale když začne pršet, vyjede pomocí ovladače ocelová střecha. Neumím tu restauraci ani popsat, jak to bylo všechno lesklé, ocelové a luxusní. Dojedly jsme a sjely během půl minuty zpět dolů.

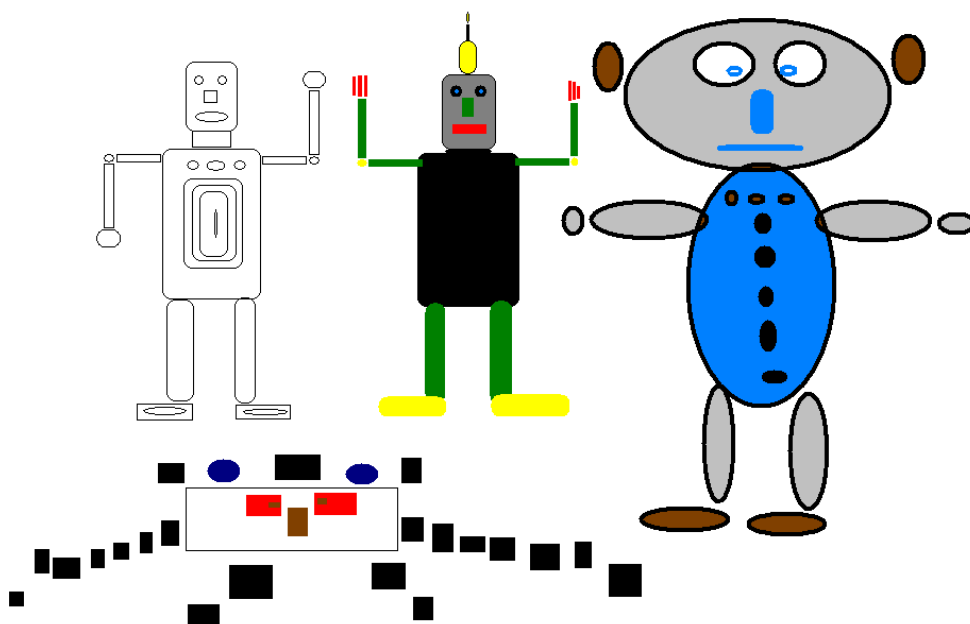
K večeru jsem jela z práce domů. Pořád jsem při tom musela myslet na svůj úkol: píšu totiž sloupky o životním prostředí do jednoho deníku, je to můj koníček. Nic mě ale tentokrát nenapadá. Jdu spát, zítra je sobota, takže nejdu do práce. Snad ze sebe něco dostanu.

Jdeme s kamarádkou Jean do kina. Šly jsme tedy, ale ne do střešního. Netuším, jak někdy mohli na něco takového přijít. Plátno z kovu? To může fungovat? Hm, mělo lepší obraz než normální plátno. Po promítání filmu jsme šly na oběd. Když jsem se vrátila domů, napadlo mě, že zkusím něco o tom životním prostředí napsat. Přemýšlela jsem. A najednou mě to napadlo: „Proč nemají žádnou zeleninu? Ani to ovoce?“ Hm... Zamyslela jsem se. Podívala jsem se z okna. A došlo mi to! Nikde žádný park, strom, ani jedna květinka. Jak dlouho tu takhle zůstaneme?

O rok později...

Prahu museli uzavřít, protože znečišťovala neúnosně životní prostředí. Všichni pražští obyvatelé se začali rychle stěhovat na venkov. Samozřejmě včetně mě. Praha měla v roce 2110 sedm milionů obyvatel, což je neúnosné. Dnes je liduprázdná. K ničemu jsou všechny ty přepychové obchody, restaurace, kina... Nemají komu sloužit, chybí tu vzduch, který lidé potřebují k životu, chybí zeleň, stromy, květiny. Krutá daň zaplacená pokroku...

Michaela Štichová, 6. A, kroužek tvůrčího psaní, čestné uznání v literární soutěži pana Broučka - Praha

Jakub Pazderník, 8. A, malování na PC

Ahoj Simčo,

právě dnes slavíš jednadvacáté narozeniny. Určitě sis pozvala své nejlepší kamarádky na velkou zahradní párty. Bydlíš v domečku u Prahy se svým přítelem a Vaším miláčkem zlatým retrívrem.

Nedávno jsem listovala jedním módním časopisem. Chtěla jsem vychytat nové trendy na jaro a najednou nemohu uvěřit vlastním očím! Autorkou stránky jsi byla ty! Neříkej mi, že se Ti splnil tvůj holčičí sen a pracuješ jako módní návrhářka!

Doma máš místnost zařízenou jako nehtové studio. Ve volném čase tancuješ s taneční skupinou moderních tanců. O víkendech vystupujete na různých firemních akcích. Určitě tě mrzí, že jsi tak dlouho neviděla mladší sestru Míšu, která momentálně pracuje jako au-pair v Londýně. Navštěvuje tam také školu, do které chodí mladí lidé z různých koutů světa. Přestože nemáš moc času, ráda s přítelem jezdíš za svými rodiči do Rožmitálu pod Třemšínem. Vyrážíte tam rádi na kolech na toulky po brdských lesích. Je to skvělá relaxace od práce v Praze.

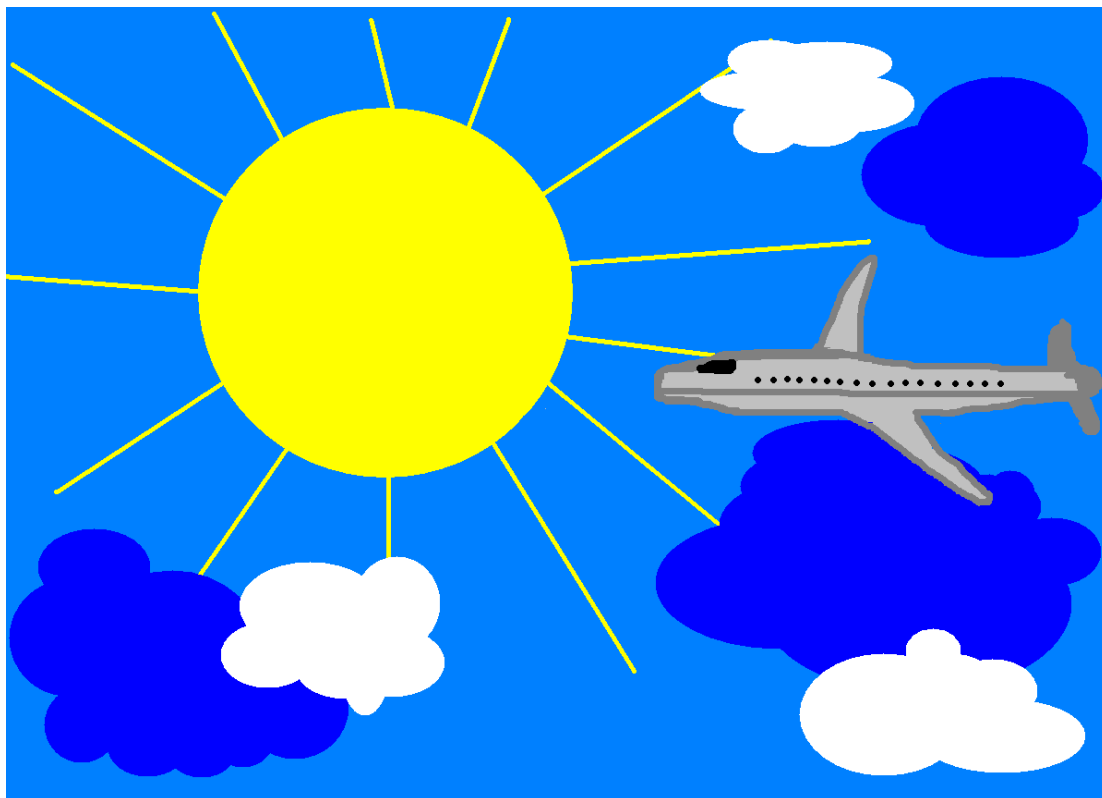
A co dělám já? Asi jako všichni v mém věku. Škola mě moc nebaví, na kluky jde puberta, a tak nás holky nenechají chvíli v klidu. Doma se hned hrnu k počítači, abych byla co nejdřív online a mohla s kámoškama drbat spolužáky a psát si holčičí tajnosti. Rodiče mě neustále prudí s klavírem a domácími úkoly.

Tak Símó, já musím končit, abych stihla svůj oblíbený seriál Ulice, který nesmím ani jeden den vynechat.

Tak krásné narozeniny a hlavně hodně lásky přeje tvá nejvěrnější kamarádka

Simča

**Z národní soutěže – „Napiš dopis sobě samému staršímu o 10 let.“
Simona Zlatohlávková, 5. A**

Anna Možíšová, 7. A (malování na PC)

Rožmitál

Rožmitál je malé město,
já ho ráda mám i přesto.
Protože:

Kdo má nejkrásnější školu?
No přece my, z Rožmitálu.

Máme tu taky nádherný zámek,
kde kdysi žil moc slavný párek:
Johanka a Lev.
Na náměstí kostel stojí,
tam se dobře rány hojí.

Třemšín krásné místo je,
však špatně se nám rýmuje...
Co já o něm napsat mám?

Každý rok tam výšlap vede,
člověk ho jen stěží svede.
Nahoře rozhledna stojí,
lidé se tam občas bojí.

Je to prý zakleté místo.
Skřítek tam tři zlaté pruty schoval
a pečlivě je opatroval.
Nikdo už je neviděl...

Když shlédneme z rozhledny dolů,
uvidíme okolí Rožmitálu.
Bezděkov, Voltuš, Sedlice,
to jsou okolní vesnice.
A je jich ještě mnohem víc...

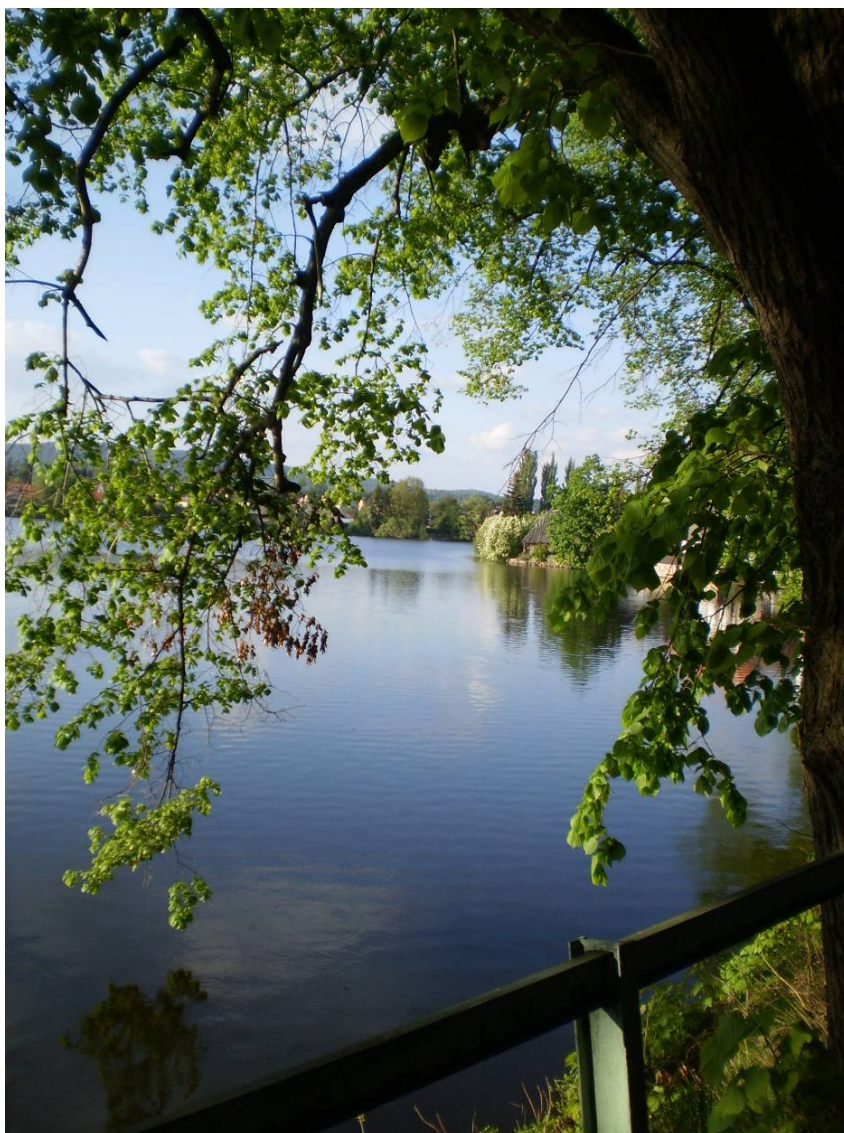
V létě Johanka u nás se slaví,
každého z nás to docela baví.
Královna tu s námi je,
a tak se do noci oslavuje.

Vím, že existují jiná krásná místa,
ale ta mi nejsou tolik blízká.
Přijďte se sami podívat
a krásou města se pokochat.

Anna Melicharová, 6. A, kroužek tvůrčího psaní

Josef Hořejší, 8. B, z fotosoutěže Žijeme v přírodním parku Třemšín

Viktorie Jordanová, 8. B, fotosoutěž Žijeme v přírodním parku Třemšín

Práce žáků vznikaly pod vedením vyučujících:

literární:

Mgr. Radomíra Bláhová: J. Řezníček, K. Stehlíková, N. Junková, T. Bendová

Mgr. Eva Hocková: Š. Husáková, S. Zlatohlávková, L. Slavíková, A. Sýkorová, V. Kaněra

Mgr. Květa Jeníčková: V. Beranová, K. Štěrbová, Nikola Marčíšovská, Š. Štěrbová, S. Slapnicková,
M. Michálek

Věra Halíková: P. Kubíková, A. Melicharová, J. Sládková, B. Valentová, M. Štichová, K. Kurincová,
T. Hutrová, N. Marčíšovská, K. Loučková

výtvarné:

Mgr. Eva Hocková: Šárka Husáková, Markéta Zárybnická, Simona Zlatohlávková, Vojtěch Kaněra

výtvarné na počítači (Malování ve Windows):

PaeDr. Jana Bacíková: Š. Rolníková, S. Bartošková, M. Kodat, D. Strnad, T. Jeníček, A. Možišová,
M. Sladká

Mgr. Bohumila Zajičková: J. Řezáčová, T. Brettl, E. Vršatová, M. Buchtová, V. Jordanová, M. Pečená,
J. Pazderník, M. Holan,

Sborník vydala Základní škola Jakuba Jana Ryby Rožmitál pod Třemšínem

Autorka sborníku: Věra Halíková

Obrázek na titulní straně: Helena Placatková

V Rožmitále pod Třemšínem 22. 4. 2010